ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β΄ ΘΕΣΣΑΛ. Β΄ 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... φίλη Ὀρθοδοξία...»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1988 Ἔτος ΛΗ΄ Ἀριθ. Φύλλου 820

Τιμὴ φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ
ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἂς δοξάσωμεν τὸν Τριαδικὸν Θεόν μας, Πατέρα σὺν Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, διότι κατηξιώθημεν καὶ τὸν χρόνον τοῦτον νὰ ἀπευθυνώμεθα εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, καὶ νὰ χαράξωμεν ὀλίγας γραμμὰς διὰ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνισχύει νὰ εὑρισκώμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ νὰ προσφέρωμεν τὰς ταπεινὰς ὑπηρεσίας μας πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Αἱ εὐχαὶ τὰς ὁποίας θὰ ἀκούσετε, καὶ ἡ ἱερὰ ὑμνολογία, ἀγαπητά μου τέκνα, εἶναι σπάνια προϊόντα τοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος διότι ἄνδρες ἅγιοι κατευθυνόμενοι ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔγραψαν Κανόνας καὶ Εὐχὰς ἡ πνευματικότης τῶν ὁποίων, εἶναι ἀνεπανάλληπτος καὶ θὰ μένῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν συγγραφέων εἶναι ὁ Κοσμᾶς Δαμασκηνὸς καὶ ὁ Ἰωάννης Ἀρκλᾶς ἁμιλλώμενοι ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν τέχνην τοῦ λόγου καὶ πνευματικὴν ἔξαρσιν. Οἱ Λόγιοι ὅλων τῶν ἐποχῶν κύπτουν τὴν κεφαλήν τῶν ἐμπρὸς εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς πανασπίλου γραφῆς των.

Καὶ ὡς ἐπηγγείλατο ὁ ἀναληφθεὶς Κύριος, πρὸς τοὺς μαθητάς Του, ὅτι θὰ ἤρχετο ὁ Παράκλητος τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν υἱῷ ἀναπαυόμενον καὶ ἀποστελλόμενον εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Καὶ ἐνεφανίσθη τοῦτο τὴν φορὰν αὐτὴν ὡσεὶ *«γλῶσσαι πύρινοι»* ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐπέφερε τὴν θείαν ἀλλοίωσιν ἡ ὁποία παρέμεινε μέχρι τοῦ μαρτυρίου των, καὶ ἡ ὁποία ἦταν πρόξενος νὰ λαλοῦν ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἦτο τόση ἡ πληρότης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε ἐνομίζετο παρὰ πάντων ὡς Μέθη, διὸ καὶ ὁ Θεῖος Πέτρος ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀκηκοότας:

«Οὐ γὰρ ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν, ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας» Πραξ. 2.15.

Ἡ ΠΕΝΤΗ
ΚΟΣΤΗ

Σοφία, λόγος καὶ δύναμις, τρία βασικὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα. Ὁμιλῶν ὁ Θ. Πέτρος πρὸς τὸν λαὸν ἔπειθε αὐτούς, καὶ προσετίθεντο χιλιάδες, καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν ὀνόματι τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

> *«Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι»*. Αὐτόθι 44.

Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ συνεκλάμπων, Πατρί τε καὶ Υἱῷ, τό τέλειον, τό ἀΐδιον, τό Παντοκρατορικόν ὡδήγησε τοὺς ἀγραμμάτους μαθητὰς εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον εὐηγγέλισεν αὐτὸν διὰ πλήθους θαυμάτων, τεράτων καὶ σημείων. Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἐθεράπευσε τὸν Αἰνέα τὸν Παράλυτον, αὐτό, τὸ Πνεῦμα ἀνέστησε τὴν Ταβιθᾶ, αὐτὸ τὸ Πνεῦμα εὐηγγέλισε τὸν Κορνήλιον καὶ τὴν οἰκογένειάν του, αὐτὸ τὸ Πνεῦμα κατέστησε πανσόφους τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἀπὸ *«ἰδιῶται τοῦ λόγου»*.

> *«Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παρρησίαν καὶ Ἰωάννου καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον»*. Πράξ. 4.13.

ἔγιναν τὰ λαλίστατα στόματα τοῦ λόγου καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ.

Καί, ὅπως ξέρετε ἀγαπητοί μου, τοῦτο τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον παραμένει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας καὶ διατηρεῖ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἁρμονίαν, φωτίζει τοὺς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων ποὺ εἶναι Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι, κανονικῷ τῷ τρόπῳ, ἐχειροτονήθησαν, κρατοῦντες τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην ἀκεραίαν καὶ ἀλώβητον. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπιτελοῦν ὅλα τὰ μυστήρια καὶ δίδων τὴν Ἁγιαστικήν του χάριν διὰ χειρῶν τοῦ Ἱερέως.

Βεβαίως οἱ Ἱερεῖς οἱ ἐπιτελοῦντες τὰ ἱερὰ μυστήρια εἶναι ἄνθρωποι καὶ *«περιείκειναι ἀσθένειαν»* ἀλλὰ κατὰ τρόπον μυστηριακὸν δίδουν τὴν εὐλογίαν εἰς τὸ πλήρωμα καὶ τὸ ἁγιάζουν, διότι τοῦτο τὸ Πνεῦμα ἀναπληροῖ τὰ ἐλλείποντα, ἑδραιώνει τὴν πίστιν καὶ τηρεῖ ἀκλόνητον ταύτην διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Κατόπιν, τῶν ἀνωτέρω τέκνα μου φροντίσατε πάσῃ θυσίᾳ νὰ προσφέρετε τοὐλάχιστον ἕνα τῶν τέκνων σας εἰς τὸ θυσιαστήριον, διότι ὁ Ἱερεὺς σήμερον, μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀποστασίαν, ἐπιτελεῖ ὕψιστον λειτούργημα, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν τὰ νειάτα ὅτι ἱερούμενοι λαμβάνουν τὴν πλέον ὑψίστην τιμὴν νὰ ἐργασθοῦν ἐν τῷ Ἱερῷ βήματι ἁγίως καὶ εὐσυνειδήτως. Προτοῦ ὅμως κλείσω τὰ ὀλίγα, ἔχω ἐνώπιόν μου τὰ Δογματικὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, τοῦ ἀναγράφαντος τὰ ἱερὰ χαρακτηριστικά. (Περὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος συλλογιστικὴ ἀπόδειξις) τὰ ὁποῖα ἂς προσέξωμεν ἰδιαιτέρως!

> *«Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι δύναμις μὲ ὀντότητα ἡ ὁποία νοεῖται μὲ ἰδιαιτέραν προσωπικὴν ὕπαρξιν καὶ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἀναπαύεται εἰς τὸν Λόγον καὶ τὸν ἀποκαλύπτει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν ὁποῖον μένει, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ χωρισθῇ, ἀπὸ τὸν Λόγον τὸν ὁποῖον συνοδεύει. Ἔχει προσωπικὴν ὕπαρξιν ὁμοίαν μὲ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Λόγου, δύναμις ποὺ ἔχει ζωή, θέλησιν προσωπικήν, κίνησιν, ἐνέργειαν, δύναμις ποὺ πάντα θέλει τὸ ἀγαθόν, καὶ διὰ κάθε σκοπὸν ἔχει βοηθὸν τῆς θελήσεως τὴν δύναμίν της, καὶ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος. Διότι ποτὲ δὲν ἀπουσίασεν ὁ Λόγος ἀπὸ τὸν Πατέρα οὔτε τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὸν Λόγον».*

Ἂς παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι οἱ ἀξιωθέντες διὰ τῆς χειροτονίας ὡς Ἱερεῖς, νὰ ἐπιτελοῦμεν τὰ ἅγια καθήκοντα ἐν *«φόβῳ καὶ τρόμῳ Κυρίου»* διὰ νὰ καταξιωθοῦμεν, ὡς καὶ ὑμεῖς σωτηρίας ψυχῆς καὶ ἐπουρανίου Βασιλείας.

ὁ
Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς - Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΤΟ ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μᾶς δίδεται καὶ ἐφέτος ἡ πνευματικὴ χαρά, καὶ ἀγαλλίασις νὰ χαράξωμεν ὀλίγα τινά, διὰ τὸ Τρίτον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐφ' ὅσον διανύομεν, νεύσει Παναγάθου Θεοῦ, τὸ προοίμιον τῶν ἑορτῶν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἔπρεπε νὰ καλύψωμεν τὸ ἅγιον τοῦτο θέμα μερικῶς, διότι εἰς προηγούμενα φύλλα ἐγράψαμεν ἐπακριβῶς διὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, αὐτὴν δὲ τὴν φορὰν ἂς συμπληρώσωμεν ὁρισμένα, διότι πρὸ ἐλαχίστου χρόνου ἀντικρύσαμεν βιβλίον συγγραφὲν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τοῦ Προκαθημένου τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μεγάλης Βρετανίας μὲ τὸν ἐντυπωσιακὸν τίτλον «Ἅγιον Πνεῦμα, Αὐτὸς ὁ Ἄγνωστος».

Καὶ ἀφορμὴν λαβόντες ἀπὸ τὸ κείμενόν του, ἂς ἀπαντήσωμεν ἐμμέσως μέσω τῆς Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ὁρισμένα διὰ νὰ καταδείξωμεν εἰς τὸν συγγραφέα, πῶς ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τολμᾶ νὰ χαρακτηρίζῃ τὸ Τρίτον Πρόσωπον ὡς ΑΓΝΩΣΤΟΝ, καὶ ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Γένεσιν τοῦ θείου Μωϋσέως εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον ἀναφέρεται:

> *«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος»* Γεν. Α.2.

Συνεπῶς ὁ χαρακτηρισμὸς Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων δὲν δηλοῖ καθαρῶς καὶ κατηγορηματικῶς τὸ ἕνα πρόσωπον τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος;

Καὶ ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἐνώπιόν μας τὴν Γένεσιν, διατί νὰ μὴν προχωρήσωμεν εἰς τὰ χωρία αὐτῆς τὰ ἀναφέροντα τὸν Κατακλυσμὸν ποὺ ἐπέφερεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, λόγω τῆς σαρκικῆς πτώσεώς καὶ ξεπεσμοῦ των;

> *«Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος· οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα· διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη».* Γεν. Στ. 3,

καὶ ὡς συνέπεια αὐτῆς τῆς σαρκικῆς καταπτώσεώς των ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ δὲν ἐσώθησαν παρὰ μόνον αὐτοὶ οἱ διαφυλαχθέντες ἐν τῇ Κιβωτῷ, ψυχαὶ ὀκτώ:

> *«Καὶ ἐξῆλθεν Νῶε καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη καὶ πᾶν πετεινὸν καὶ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν»,* Γεν. Η. 8.

Ἂς προχωρήσωμεν καταγράφοντες τί ἡ Βίβλος ἀναφέρει περὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου:

> *«Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ καὶ ἐλάλησεν πρὸς Μωϋσῆν καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἄνδρας».* Ἀριθ. ΙΑ. 16.
>
> *«Ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου καὶ προφητεύσουσι καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ Οὐρανῷ ἄνω καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω...»* Ἰωὴλ Β. 23.
>
> *«Καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν...»* Ἰεζεκιὴλ ΛΣΤ. 24.

Ἂν ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς Κριτὰς ἐκεῖ βλέπομεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ φωτίζῃ πάντας, καὶ ἰδιαίτερα ἂς προσέξωμεν πῶς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν Σαούλ, καὶ ἐνεφώλευσεν τὸ πνεῦμα τοῦ Κακοῦ.

Σαφῶς ὁ Ἅγιος Προφητάναξ Δαυὶδ ἀναφέρει τοῦτο ὡς δρόσον Ἀερμών:

> *«Ὡς μῦρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν Ὤαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ».* (Ψαλμὸς ΡΛΓ (133.2).

καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν τῷ Ψαλτηρίῳ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀλλὰ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, εἶναι σαφὴς ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἂς λάβωμεν μερικὰ ἐμφανῆ χωρία διὰ νὰ καταδείξωμεν, πῶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐμφανίζεται ἐν αὐτῇ:

Α) Πρὸς τὴν Παρθένον Μαριὰμ ἐν Ναζαρέτ, ἀναφέρων ὁ Ἄγγελος πρὸς Αὐτήν:

«Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ Σὲ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι» Λουκ.Α. 35.

Β) Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν Βάπτισιν, ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐπικάθεται ἐπὶ τὸν Κύριον» (Ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταί).

Γ) Ὁ Κύριος ἀναφέρει πρὸς τοὺς μαθητάς Του

ὅτι συμφέρει νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου διὰ νὰ ἀποστείλῃ τὸν Παράκλητον, διὰ νὰ μένῃ μετ᾽ αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος Ἰωάν. 14. 16-26 καὶ 16.7.

Καὶ τῷ ὄντι συμφώνως μὲ τὰ ἐπηγγελθέντα ὁ Παράκλητος δέκα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, κατῆλθεν ἐν τῷ Ὑπερώῳ, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν μαθητῶν, γεγονὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἑορτάσωμεν συντόμως:

> *«Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς ἐκάθησεν ἐφ᾽ ἕνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου...»* Πραξ. Β.3.

Πρὶν ὅμως ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἢ Ἱεροὺς Κήρυκας τοῦ Λόγου, ἂς ἀναγράψωμεν τὴν προσευχὴν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον:

> *«Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ Θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγὸς ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος καὶ σῶσον Ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.*

διὰ νὰ μᾶς φωτίζῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνισχύῃ ἐν τῷ Ἀγῶνι μας.

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν διὰ τοὺς ἀμφισβητοῦντας τὴν θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τί ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναγράφει ἐν τῇ Καθολικῇ ἐπιστολῇ του (Α´ Ἰωάν. 5-7) *«Τρεῖς εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ Οὐρανῷ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγ. Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ Τρεῖς ἕν εἰσί»* Ἡ παράγραφος αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἶναι ἀποστομωτικὴ διὰ τοὺς αἱρεσιάρχας.

Κατακλείνοντας ὅμως τὴν παροῦσαν μικρὴν ἀναφορὰν διὰ τὸ Παράκλητον Ἅγιον Πνεῦμα ἂς ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ σχετικῶς....

Ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς: Ὁμιλία ΚΔ. (Ἀπόσπασμα)

Τοιγαροῦν οὐκ ἀποστέλλεται μόνο τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλὰ καὶ ἀποστέλλει τὸν παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀποστελλόμενον Υἱόν, παρ᾽ οὗ δείκνυται Πατρί τε καὶ Υἱῷ συμφυὲς καὶ ὁμοσθενὲς καὶ συνεργὸν καὶ ὁμότιμον. Εὐδοκίᾳ τοίνυν τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργείᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος δι᾽ ἄφατον φιλανθρωπίας πέλαγος, κλίνας οὐρανοὺς καὶ καταβὰς ἄνωθεν ὁ τοῦ Θεοῦ μονογενής, καὶ καθ᾽ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθείς, καὶ συναναστραφεὶς ἡμῖν, καὶ ἔπραξε καὶ ἐδίδαξε θαυμαστὰ καὶ μεγάλα καὶ υψηλὰ καὶ ὄντως θεοπρεπῆ, καὶ τοῖς αὐτῷ πειθαρχοῦσιν θεουργὰ καὶ σωτήρια. Εἶτα καὶ παθὼν ἐθελουσίως ὑπὲρ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, καὶ ταφεὶς καὶ ἀναστὰς τριήμερος, ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, καὶ συνήργησεν ἐκεῖθεν τῇ πρὸς τοὺς οἰκείους μαθητὰς καθόδῳ τοῦ θείου Πνεύματος, συναποστείλας μετὰ τοῦ Πατρός, καθάπερ καὶ συνεπηγγείλατο τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· αὐτὸς δὲ καθήμενος ἐν ὑψηλοῖς ἐκεῖ, ὥσπερ βοᾷ πρὸς ἡμᾶς ἐκεῖθεν, εἴ τις θέλει παραστῆναι τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ μέτοχος γενέσθαι τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, καὶ υἱὸς κληθῆναι Θεοῦ, καὶ ζωὴν εὑρεῖν ἀθάνατον, καὶ δόξαν ἄρρητον, καὶ τρυφὴν ἀκήρατον, καὶ πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀκουέτω τῶν ἐμῶν προσταγμάτων, καὶ μιμείσθω πρὸς δύναμιν τὴν ἐμὴν πολιτείαν, καὶ πολιτευέσθω καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἐγὼ διὰ σαρκὸς ἐλθών, καὶ ἐποίησα καὶ ἐδίδαξα, σωτηρίους θεὶς νόμους, καὶ ὑπόδειγμα προθεὶς ἐμαυτόν· τὴν γὰρ εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἐπιστώσατο μὲν ὁ Σωτὴρ δι᾽ οἰκείων ἔργων τε καὶ θαυμάτων, ἐτελείωσε δὲ διὰ τῶν αὐτοῦ παθημάτων· παρέστησε δὲ αὐτῆς τὸ μεγαλωφελὲς καὶ σωτήριον διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, διὰ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως, διὰ νῦν τελεσθείσης τοῦ Θείου Πνεύματος ἐπελεύσεως ἣν ἑορτάζομεν σήμερον. Μετὰ γὰρ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν καὶ τὴν κατ᾽ αὐτὴν φανέρωσιν πρὸς τοὺς μαθητάς, εἶπεν ἀναλαμβανόμενος· «Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ᾽ ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ καθήσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους· λήψεσθε γὰρ δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ᾽ ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». Συμπληρουμένης δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν πεντηκοστῆς ἡμέρας, ἧς νῦν ἐφέστηκεν ἡ μνήμη, τῶν μαθητῶν ἁπάντων συνηγμένων ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ ὁμοθυμαδὸν ὄντων ἐν τῷ ὑπερώῳ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καθ᾽ ἑαυτῶν ὑπερώῳ, τῷ οἰκείῳ τῷ τούτων ἑκάστου συνηγμένου· ἦσαν γὰρ σχολάζοντες καὶ προσέχοντες τῇ δεήσει καὶ τοῖς ὕμνοις τοῖς πρὸς τὸν Θεόν· *«Ἐγένετο φησὶν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος, ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι». Οὗτος ἐστιν ὁ ἦχος, περὶ οὗ προεῖπεν Ἄννα ἡ Προφῆτις, ὅτε τὴν περὶ τὸν Σαμουὴλ ἐπαγγελίαν ἐδέξατο, ὅτι Κύριος ἀνέβη εἰς οὐρανοὺς καὶ ἐβρόντησεν. Αὐτὸς δώσει ἰσχύν, καὶ ὑψώσει κέρας χριστῶν αὐτοῦ. Τοῦτον τὸν ἦχον καὶ ἡ τοῦ Ἠλιοῦ θεωρία προανεκήρυξεν· ἰδοὺ γὰρ φησι φωνὴ αὔρας λεπτῆς, καὶ ἐν αὐτῇ Κύριος· ἡ γὰρ φωνὴ τῆς αὔρας ἦχός ἐστι πνοῆς. Τούτου τοῦ ἤχου καὶ τῆς πνοῆς εὕροις ἂν τὸ πρόγραμμα καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Τῇ γὰρ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς, ἥτις ἐστὶν ἡ Πεντηκοστή, ἑστήκει ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸν θεολόγον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, καὶ ἔκραξε, λέγων. «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω». Τοῦτο δὲ ἔλεγε, φησί, περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες Αὐτῷ».*

Ἐπίσης ὁ ἐπίσημος Ἱεροκήρυξ Κ. Καλλίνικος μὲ τὴν γλαφυρὰν γλῶσσάν του νὰ μᾶς διαφωτίσῃ καὶ νὰ

μᾶς ἁγιάσῃ.

Κ. Καλλινίκου λόγοι (Ἁγ. Πεντηκοστή. Ἀπόσπασμα).

«Ἐπέρχεται ὁ Παράκλητος κατά τήν Πεντηκοστήν ἐπί τούς ἀποστόλους ὥσπερ φερομένη πνοή βιαία, ἵνα –καθώς ἐξηγοῦν οἱ ἅγιοι πατέρες– χαρακτηρίσῃ τήν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἥτις ὡς ἄνεμος ὅπου θέλει πνέει καί δέν περιορίζεται. Πληροῖ ὅλον τόν οἶκον, διά νά δειχθῇ ἡ καθολικότης τῶν ἐνεργειῶν Του. Ἐπικάθηται ἐπί τῶν μαθητῶν ἐν εἴδει γλωσσῶν, ἵνα τήν παλαιάν ἀσυμφωνίαν τῆς πυργοποιίας διαδεχθῇ ἡ ὁμόφωνος ἐν πολυφωνίᾳ θεογνωσίᾳ, πορευθέντες δέ οἱ ἀπόστολοι μαθητεύσουν πάντα τά ἔθνη, διαδήματα καινοπρεπῆ ἐπί τῶν κεφαλῶν ἔχοντες. Εἶνε δέ αἱ γλῶσσαι αὗται πύριναι, ἵνα δι᾽ αὐτῶν τά τῆς οἰκουμένης ἁμαρτήματα ὡς ἄκανθαι κατακαοῦν καί ἡ φλογίνη ρομφαία, ἡ τόν Παράδεισον κλείσασα, ὑποχωρήσῃ πρό αὐτῶν. Καί μεταποιοῦνται λοιπόν διά τῆς καθόδου τοῦ ἁγ. Πνεύματος οἱ μαθηταί μεταποίησιν θαυμαστήν: οἱ βραδεῖς εἰς εὐκινήτους· οἱ ἀμαθεῖς εἰς σοφούς· οἱ ἁλιεῖς εἰς θεολόγους· οἱ δειλοί εἰς ἥρωας· οἱ ἐν τῷ ὑπερῴῳ ἔγκλειστοι διά τό φόβον τῶν Ἰουδαίων εἰς σημαιοφόρους μέχρις ἄκρων φέροντας ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων τό ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα, παρόμοιοι μέ τά μυστηριώδη καί συμβολικά ἐκεῖνα ζῶα τοῦ Ἰεζεκιήλ, τά πλήρη ὀφθαλμῶν, τά πλήρη πτερύγων, τά ἠνωρθωμένα ἔχοντα τά σκέλη, τά μέ πτερωτούς πόδας τήν οἰκουμένην διασκελίζοντα, τά ὡς σπινθῆρες πανταχοῦ ἐκτινασσόμενα, ἵνα πάντας υἱούς φωτός καί ἡμέρας καταστήσουν. Εἶνε ἀνάγκη νά σᾶς εἴπω, ἀγαπητοί, ὅτι ἡ μεταβολή αὐτή ὑπῆρξεν ἔργον τοῦ ἁγ. Πνεύματος, ὅπερ, τόν μαῦρον καί ψυχρόν σίδηρον θερμᾶναν, μετέδωκεν εἰς αὐτόν ἐκ τῆς θερμότητος καί ἐρυθρότητός Του, καί ἐκίνει πυρφόρα τά χείλη των εἰς τά συνέδρια καί τάς συναγωγάς, καί ἀπελογεῖτο Αὐτό ἀντ᾽ αὐτῶν, καί εἵλκυεν εἰς τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καί ἐφλόγιζε, καί ἐθαυματούργει;

Οἱ πρῶτοι ὑπηρέται τοῦ Λόγου ἀπῆλθον, ἀφοῦ ὡς θεμελίους τάς ψυχάς ὑπέθηκαν, ἐφ᾽ ὧν θά συνεχίζετο ἡ περαιτέρω οἰκοδομή τῆς Ἐκκλησίας, ὄντος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ λίθου ἀκρογωνιαίου. Ἀλλά τό ἅγ. Πνεῦμα, καί μετά τήν ἀποχώρησίν των ἀπό τῆς γηίνης σκηνῆς, δέν ἔπαυσε συμπαραστατοῦν καί ἐπισκιάζον τήν Ἐκκλησίαν. Ὅπου μία νέα προφητική ἔκχυσις, ὅπου εἷς νέος ἀποστολικός ὀργασμός, ὅπου μία νέα ἄνοιξις θρησκευτικῆς φιλολογίας, ὅπου μία νέα ἀρχαιοτέρων ἤ νεωτέρων μαρτύρων ἑκατόμβη, ὅπου εἷς νέος προσανατολισμός τοῦ κόσμου πρός τήν Ἀρχήν του, ὅπου μία νέα πρός τόν Ἀγαθόν εὐγενής ὤθησις, ἐκεῖ παρόν καί ἐμπνέον καί τό ἅγ. Πνεῦμα».

Αὐτό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐφώτισεν τούς Ἀποστόλους καί τούς διαδόχους αὐτῶν καί διά μέσου τῶν αἰώνων κρατύνεται ἡ Πίστις εἰς ὅλον τόν Κόσμον, διά νά πιστεύουν Ὀρθοδόξως εἰς Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγ. Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον (Καθ᾽ ἅ διαλαμβάνει τό Σύμβολον τῆς Πίστεως) καί τό ὁποῖον χθαμαλῇ τῇ φωνῇ (κατά μόνας), καί στεντωρίᾳ τῇ φωνῇ (ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ) διακηρύσσομεν.

ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Πρέπει νά τιμωρηθοῦν παραδειγματικά

Ἀντιγράφομεν (Ὀρθ. Τύπος 20/5/88).
ΝΕΑΡΟΙ ΣΤΑ ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΝΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ξεκρέμασαν τόν Σταυρόν Ἐκκλησίας καί τόν πέταξαν μέσα στόν δρόμον

Ἐφθάσαμεν λοιπόν καί ἐκεῖ; Στήν ἔσχατην ἀσέβειαν νά γκρεμίζουν ἑλληνικά χέρια τόν σταυρόν ἑνός ναοῦ καί νά τόν πετοῦν σάν σκουπίδι; Διαβάσαμε τήν *εἴδησιν («Βῆμα Κυριακῆς» 8.5.1988) καί δέν πιστεύαμε στά μάτια μας.* Τό δημοσίευμα ἔλεγε ὅτι παραπέμπεται νά δικασθῇ «ὁ Γεώργιος Χρ. Δόσης - Παπανίκος, 20 χρόνων, σπουδαστής τῶν Τ.Ε.Ι. Ὁ Παπανίκος χθές τά ξημερώματα βρέθηκε μαζί μέ ἄλλα τρία ἄτομα, πού τά στοιχεῖα τους δέν ἔγιναν γνωστά, στόν συνοικισμό Γ. Παπανδρέου, στά Τουρκοβούνια, ἀνέβηκε στό καμπαναριό τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ἔβγαλε τόν σταυρόν καί τόν πέταξε 50 μέτρα μακρυά. Στόν Εἰσαγγελέα, ὅπου προσήχθη, εἶπεν ὅτι ἦταν μεθυσμένος καί δέν ἤξερε τί ἔκανε». Ἦταν τόσον μεθυσμένος, ἀλλά ἤξερε νά ἀνεβῇ στό καμπαναριό καί νά βγάλῃ τόν σταυρόν καί νά τόν πετάξῃ, ἐνῶ ξεμέθυστος θά κινδύνευε νά πέσῃ; Καί οἱ ἄλλοι τρεῖς, πού πῆγαν μαζί του; Πῶς εἶναι ἄγνωστοι; Μήπως ἦταν Ἰεχωβῖτες ἤ ἄλλοι σατανολάτρες; Διότι ἔχει γεμίσει ὁ τόπος μας ἀπό ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ.

Τό γεγονός δυστυχῶς δέν εἶναι μεμονωμένον. Κατά καιρούς βλέπουμε αὐτές τίς βλασφημίες κατά τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, κατά τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί ἱερῶν ναῶν καί πρέπει ὅλοι νά προβληματισθοῦμε. Ἡ ἀδιαφορία καί ὁ στρουθοκαμηλισμός δέν μπορεῖ πλέον νά συνεχισθῇ. Εἶναι ἀνάγκη νά ἀντιδράσουμε εἰρηνικά καί νά ἀπαιτήσουμε σεβασμόν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί τά ἱερά τοῦ Γένους. Ἄς εἶναι ἄθεον τό σημερινόν κράτος. Οἱ Χριστιανοί ὅταν πιστεύουν ὁλοψύχως ἔχουν δύναμιν τεραστίαν καί ἀνίκητον καί πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν. Ἄς ἀφυπνισθοῦμε ὅλοι ἐγκαίρως, διότι ἡ ἀσέβεια καί ἡ βλασφημία τῶν ἀντιχρίστων ἔχει ἀποθρασυνθῇ....

ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

«Μεσούσης τῆς 'Εορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχήν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω. 'Η πηγὴ τῆς ζωῆς Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξά σοι». 'Απολυτίκιον.

'Η ἑορτὴ τῆς ἁγίας Μεσοπεντηκοστῆς εὑρίσκεται εἰς τὸ θρησκευτικὸν προσκήνιον μ' ὅλην τὴν θεϊάν αἴγλην, φθάνουσα σχεδὸν τὰ μέτρα τῆς Πεντηκοστῆς, διότι κατ' αὐτὴν ἀνέβη ὁ Κύριος πρὸς τὰ 'Ιεροσόλυμα καὶ συνετάραξε τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος, μὲ τὰ ἄφθαστα λόγια Του:

«'Εάν τίς διψᾶ ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ 'ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος». 'Ιωάν. 7.37, 38.

Διὰ μὲν τοὺς ὀλίγους πιστεύοντας εἰς Αὐτόν, καὶ τοὺς μαθητάς Του, τὰ θεῖα λόγια αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐξεστόμισε ὁ 'Ιησούς, ἦταν σχετικῶς καταληπτά, διὰ δὲ τοὺς ἀκούοντας (καὶ αὐτοὶ ἦσαν χιλιάδες ἐντοπίων 'Ιουδαίων καὶ ἐν τῇ διασπορᾷ), ἦταν ἀδύνατον νὰ εἰσέλθουν ἐν τῇ καρδίᾳ των, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἂν δὲν τὰ ἀπέρριπτον τελείως, ἐσκέπτοντο, πῶς γράμματα γνωρίζει ὁ Υἱὸς τοῦ Τέκτονος καὶ τῆς Μαρίας;

«Πῶς γράμματα οἶδε (γνωρίζει) μὴ μεμαθηκώς» (Αὐτόθι 14).

Ποῦ ἦταν κρυμμένη, ἐσκέπτοντο αὐτὴ ἡ σοφία ἐφ' ὅσον, δὲν ἔτυχε ὁ τριακονταετὴς 'Ιησοῦς καμμίας μορφώσεως; 'Αλλὰ τὸ οὐσιωδέστερον ἦταν ποὺ ἀπεκάλει τὸν ἑαυτόν του πηγὴ ὕδατος ζῶντος, καὶ ὅτι αὐτὸς ποὺ θὰ ἐπίστευε εἰς Αὐτὸν ἡ κοιλία του θὰ καθίστατο ποταμὸς ποὺ θὰ ἔρρεε νάματα ζωῆς. Φυσικὰ οἱ μὴ ὄντες διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν τὰ ἀπέρριπτον ἀσυζητητεί, καὶ ἔλεγον ὅτι *«Πεπλάνηται ὁ τοιοῦτος».* 'Ιωάν. 7.12 δηλ. πλανᾶ τὸν ὄχλον.

Καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταί Του, μὴ ἐννοοῦντες τὸ βάθος τῶν ὑπὸ τοῦ 'Ιησοῦ εἰρημένων, ἐθαύμαζον, ἀλλὰ φωτισθέντες «ἀργότερον» ἀπὸ τὸ ῞Αγιον Πνεῦμα ἔμαθαν ὅτι περὶ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος ὡμίλει ὁ Κύριος. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ 'Αγίου Πνεύματος ἐν τῇ 'Αγίᾳ Πεντηκοστῇ οἱ μαθηταὶ μετεβλήθησαν σὲ πραγματικοὺς ποταμοὺς σοφίας, γνώσεως, τόλμης καὶ ἀφοβίας, καὶ κατήρδευσαν ὅλην τὴν Οἰκουμένην!

«Οἱ ποταμοὶ οἱ ἐκπορευόμενοι ἐξ 'Εδέμ: «Φισών, Γεών, Τίγρις καὶ Εὐφράτης» (Γένεσις Β΄ 8-10).

εἶναι ὠχραὶ ἀπεικονίσεις τῶν *«ποταμῶν»* ἐκείνων ποὺ ἔλαβον πνεῦμα ἅγιον! Πράγματι, ποταμοὶ ἐξῆλθον ἐκ τῆς κοιλίας αὐτῶν, διότι, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ κατηχήσουν ὅλα τὰ ῎Εθνη, νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ πᾶνε εἰς ὅλον τὸν κόσμον νὰ τὸν εὐαγγελίσουν ψυχὰς καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ὁμολογήσουν πῶς Αὐτός, ποὺ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἐν τῇ Μεσοπεντηκοστῇ, ἀποκρύπτων τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν του, εἶναι ὁ Δημιουργὸς πάντων τῶν ὁρατῶν καὶ τῶν μὴ ὁρωμένων, Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη ὡς ἔσχατος τῶν κακούργων εἶναι, ὁ 'Αναστὰς καὶ ὁ 'Αναληφθεὶς εἰς τοὺς Οὐρανούς, συμπάρεδρος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, Νικητὴς καὶ Τροπαιοῦχος.

Τώρα καὶ ἡμεῖς οἱ βεβαπτισμένοι ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἐν μετανοίᾳ διατελοῦντες, κατανοοῦμεν ἐπακριβῶς τὴν σημασίαν τῶν λόγων: *«'Ο πιστεύων εἰς ἐμὲ ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας ὑμῶν».* Καὶ ποταμοὶ κατέστησαν οἱ δώδεκα, καὶ οἱ ἑβδομήκοντα μαζὶ μὲ τοὺς μεγαλομάρτυρας καὶ τοὺς Μεγάλους Φωστῆρας τῆς 'Εκκλησίας οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ κήρυγμά των καὶ τὰ συγγράμματά των, καταρδεύουν ὅλην τὴν οἰκουμένην. Καὶ ἡμεῖς ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται μικροὶ τὸ πνευματικὸν *«δέμας»* ἂς εὑρισκώμεθα πλησίον εἰς τοὺς θείους αὐτοὺς ποταμοὺς καὶ νὰ ποτιζώμεθα μὲ τὰ ἁγιαστικά των νάματα, ἐμμένοντες σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν γραμμὴν τὴν ἀλάθητον, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐδίδαξεν ὁ ἀναμάρτητος Κύριος καὶ τὴν Γνησίαν 'Ορθοδοξίαν Του.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής Μάρκος ὁ ὁποῖος ἑορτάζει τήν 25ην Ἀπριλίου εἶναι ἔνδοξος καὶ πλήρης πνεύματος, δεύτερος Εὐαγγελιστής, συγγράψας τό κατά Μάρκον Εὐαγγέλιον.

Συνοπτικός καὶ ἀκριβολόγος γεμίζει τήν ψυχήν τοῦ ἀναγνώστου μέ τήν ἀπόλυτον βεβαιότητα ὅτι αὐτά τά ὁποία γράφει εἶναι παντάπασι ἀληθῆ. Ἡ ἀφηγηματικότης του εἶναι «ζωντανή» καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Σωτήρ, «παρελαύνει», νομίζων τις ὅτι τά διαμειβόμενα ἐν τῇ ἀφηγήσει παρ' ὅλον ὅτι ἔχουν διαχρονικήν διαδρομήν, ὅτι λαμβάνουν χώραν σήμερον. Καὶ διατὶ νά μήν συμβαίνη αὐτό ἐφ' ὅσον ὁ Θ. Πέτρος φέρεται ὡς ἀφηγητής τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐπιπνοία, τοῦ ἁγίου Πνεύματος;

Ὁ Θ. Μάρκος εἶχε δεύτερον ὄνομα Ἰωάννης καὶ ἔτσι ἀναγράφεται εἰς τάς πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ὡς εἰκάζεται, εἶναι υἱός τῆς Μαρίας ἀδελφῆς τοῦ Βαρνάβα ἡ ὁποία ἔκαμεν τόν Μυστικόν δεῖπνον ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, πλουσία ἐν Κυρίῳ, μέ αἰσθήματα φιλόξενα σάν τοῦ Προπάτορος Ἀβραάμ. Ἡ γραφή πολλές φορές ἀποσιωπᾶ τάς ἀρετάς, ἀλλά δεικνύει τούς καλούς ὡς «ἄμπελον εὐκληματοῦσαν» ἤ δένδρα σύσκια καὶ καρποφόρα. Ὑπ' αὐτάς τάς συνθήκας ἐγεννήθη καὶ ἠνδρώθη ὁ Ἅγιος Μάρκος.

Ἡ μικρά διάστασις τῶν Ἀποστόλων Παύλου καὶ Βαρνάβα καὶ ἡ ἀλλαγή τῆς πορείας των ἦταν θέλημα Θεοῦ, οὕτως νά γίνῃ.

Ὕστερα ἀπό ἀρκετόν χρόνον ἴσως καὶ δεκαετίαν ὁ Ἰωάννης Μάρκος ὁδεύει διά τήν Ρώμην, διότι γράφοντας ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν πρός τόν μαθητήν του Τιμόθεον «Μάρκον ἀναλαβών ἄγε μετά σεαυτοῦ» 2 Τιμ. 4.11 ποῦ σημαίνει ὅτι ὁ Μάρκος ἦταν ἀπαραίτητος διά τόν Ἀπόστολον κατά τάς συνεχεῖς ἐξορμήσεις του ἀνά τόν τότε γνωστόν κόσμον.

Ἐκτός τῆς συγγραφῆς τοῦ Εὐαγγελίου, βλέπομεν τόν Ἅγιον Μάρκον νά ἐργάζεται ἀόκνως καὶ πυρετωδῶς καὶ εἰς τά μέρη τῆς Αἰγύπτου, Βαρβαρικῆς, Πενταπόλεως καὶ Λιβύης. Ἦταν τόσον ἡ χριστιανική του δράσις ὡς Ἱεράρχης, ἀλλά καὶ τόσον ἔντονη ἡ κοινωνική του ἀναστάτωση ποῦ ἐπέφερε λόγῳ τῶν πυρίνων κηρυγμάτων, ποῦ οἱ ἐχθροί του τόν ἐφόνευσαν μέσα εἰς τόν Ναόν καὶ ἔτσι ἐστεφανώθη μέ μαρτυρικόν στέφανον ἀπ' Αὐτόν, τοῦ ὁποίου διεσάλπισε τήν παντοδυναμία Του.

Στὶς πράξεις τῶν Ἀποστόλων 12.12 καὶ 25,13.5 καὶ 13,15.37 γίνεται σαφής μνεία παρά τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ διά τόν Ἰωάννην Μάρκον καὶ καλόν εἶναι ν' ἀνοίξετε τήν Γραφήν, διά νά πάρετε «ὄσφρησιν» τῆς πνευματικότητος τοῦ θείου ἀνδρός.

Καὶ κλείνοντας τήν μικρήν ἀναφοράν ἄς ἀναγράψωμεν ἕνα θαῦμα, μικρόν μέν ἀλλά διά νά καταδείξωμεν τό μέγεθος τοῦ θείου ἀνδρός καὶ τήν πεπυρακτωμένην πίστιν του διά τόν Ἰησοῦν Χριστόν:

«Εὑρισκόμενος ὁ Ἅγιος εἰς τήν Ἀλεξάνδρειαν προσέφυγεν εἰς ἕνα πλανώδιον ὑποδηματοποιόν γιά νά ράψῃ τό ἐφθαρμένον ὑπόδημά του. Τότε ὁ ράπτης ἐτρυπήθη ἀπό τήν βελόνην καὶ πονέσας πολύ ἐφώναξεν «Ὦ, Θεέ μου» ὁ Ἅγιος Μάρκος ἀφορμήν λαβών ἀπό τήν ἐπίκλησίν του, τοῦ ἔκαμεν χριστιανικήν κατήχησιν, ἔγινε δικός του καὶ μετέπειτα τόν ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τοῦ ἐκεῖ θρόνου».

Ἄς κατασπασθῶμεν τήν θείαν εἰκόνα του καὶ τόν παρακαλέσωμεν νά σταθῇ μεσίτης πρός τόν ἄναρχον Θεόν διά νά τύχωμεν ἐλέους καὶ σωτηρίας καὶ ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἀλλά καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἐπίσκοπον Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστῖνον μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, καὶ στενὸν συνεργάτην τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» εὐχόμεθα, ἐκ μέσης καρδίας, ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν, ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ φιλτάτης πατρίδος.

ΗΘΙΚΟ – ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀδιαφορία, Ψεῦδος καὶ Ἀκολασία

Ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ χάριτι εὑρεθέντες ἐν τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ κάμωμεν μίαν ἐνδελεχῆ ἀνασκόπησιν διὰ τὴν ἠθικὴν στάθμην τῆς κοινωνίας εἰς ἣν καταβιοῦμεν, καὶ αὐτὰς τὰς σκέψεις νὰ τὰς διατυπώνουμε εἰς τὸν Ὀρθόδοξον τύπον μας, πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν αὐτῆς, ἄλλως τὸ ἔργον μας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λαμβάνει τὸν χαρακτῆρα ἁπλῆς τυπικῆς διατάξεως.

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ἀνακράζω ἐκ βάθους καρδίας, ὅτι ὁ ἠθικὸς ξεπεσμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἐκτὸς Ἐκκλησίας, εἶναι αὐτόφορα συντριπτικός!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσωπικὴν πεῖραν κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, συμβαίνει, πολλὲς φορές, ὡρισμένα ἠθικὰ περιστατικὰ νὰ ὑπόκεινται εἰς ἄμεσον ἀντίληψίν μου ποὺ μᾶς προκαλοῦν ψυχικὸν ἄλγος καὶ κλονισμόν, διὰ αὐτὴν τὴν ἐκτόνωσιν τῶν **ἠθικῶν κανόνων** ποῦ εἶχεν ἄλλοτε ἡ Ἑλληνική μας κοινωνία. Δὲν ἀνατρέχομεν νὰ ἀντιγράψωμεν τὶ ἀναγράφει ὁ παγκόσμιος τύπος διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἠθικῆς ἐκτροπῆς, ἀλλὰ τὰ ἡμέτερα πρόσφατα περιστατικά, τά ὁποῖα πλησιάζουν τά ξένα τοιαῦτα, μᾶς θυμίζουν ὡρισμένας ἐποχὰς τῆς Γραφῆς κατὰ τάς ὁποίας ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ διεπίστωνε καὶ κατέγραφε *«Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν ἕως ἑνός»*.

Δὲν θὰ ἀναγράψω ἐκτροπὲς ἠθικῆς καταστάσεως κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἁγίου Προφητάνακτος, διότι ἄλλος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος μικροῦ ἄρθρου, ἀλλά, θὰ ἐπισημάνω τί ἀναγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος Δ΄ 16.

> *«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».*

κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Βέβαια σκότος καὶ σκιά θανάτου, τότε, ἴσως νά ἐπλησίαζεν τὴν σημερινὴν «βεβαρυμένην» κοινωνίαν, ἀλλὰ ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐπισημάνωμεν ὡρισμένα σημερινὰ διὰ νὰ καταδείξωμεν τὸ μέγεθος τῆς ἐκτροπῆς τῆς κοινωνίας μας, ποὺ τύποις φέρει τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, ἐνῷ ζεῖ καθαρὰ εἰδωλολατρικῶς.

Ἐκτροπὴ ἠθικῆς μορφῆς δὲν εἶναι σήμερα ποὺ ἡ νεότης ἀγνοεῖ ἤ, τολμῶ εἰπεῖν περιφρονεῖ τὰ γηρατεία; Ποιός σήμερα νέος ἐγείρεται, νά προσφέρῃ τὴν θέσιν του εἰς ἀνθρώπους κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους, τοὐλάχιστον στά χρόνια; Οὐδείς! Σπάνιον τὸ φαινόμενον τῆς εὐγενείας καὶ τῆς ἀνθρωπιᾶς σὲ παιδιὰ ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Δὲν συζητοῦμε καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, οἱ γέροντες γονεῖς τῶν περισσοτέρων «κατακλύζουν τοὺς οἴκους εὐγηρίας». Μήπως αὐτὸ δὲν εἶναι σκότος καὶ σκιὰ θανάτου; Ποῦ μποροῦμε νὰ σταθοῦμε ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου;

> *«Τίμα τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται (διὰ νὰ ζῇς ὡραία, ἀπρόσκοπτα καὶ χριστιανικά) καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένῃ ἐπὶ τῆς Γῆς».* Ἔξοδος Κ.12.

Ἄλλο φαινόμενον ἠθικῆς ἐκτροπῆς δὲν εἶναι ἡ φοβερὰ ψευδολογία τῶν ἀνθρώπων τῆς σημερινῆς κοινωνίας; Ξεχάσανε, φαίνεται, αὐτὸ πού λέγει ὁ Κύριος ὅτι μόνον ὁ Διάβολος εἶναι πατὴρ τοῦ ψεύδους:

> *«Ὑμεῖς ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστὲ καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ ὅταν λαλεῖ τὸ ψεῦδος».* Ἰωάν. Η΄ 44.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἄρνησις τῆς ἀληθείας, καὶ οἱ ἐν ψεύματι διαβιοῦντες, πῶς θὰ ἀντικρύσουν τὸν Κύριον ἐν τῇ δευτέρα παρουσίᾳ; Ἂς προσέξωμεν αὐτὴν τὴν ὀλεθρίαν συνήθειαν ἡ ὁποία τείνει νὰ γίνῃ ὁριστικὸν βίωμα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἐπιστήμονες, ἰατροί, δικηγόροι, καὶ ἄλλοι λαλοῦν τὸ ψεῦδος τὸ ὁποῖον δυστυχῶς, εἶναι σὰν καραμέλα γλυκιὰ ἐν τῷ στόματί των.

Καὶ θὰ καταλήξω διὰ νὰ ἀναφέρω τὸ ἄλλον καρκίνωμα τὸ τῆς πανσεξουαλικότητος (ἀνηθικότητος) ποὺ ἐπικρατεῖ ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνία ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὁ θησαυρὸς τῆς παρθενικότητος ἔχει πρὸ πολλοῦ συλληφθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον. Θεωρεῖται, ὅτι εἶναι ντροπὴ παρὰ τῇ σημερινῇ νεαρᾷ ἡλικία νὰ εἶναι κανεὶς ἁγνός. Φοβερὴ ἡ ἐκτροχίασις τῆς παρούσης κοινωνίας. Ἂν αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ὑπερτονίσῃ ὁ Ἄμβων, ἐκτὸς τοῦ συνεχοῦς ἀγῶνος κατὰ τῶν αἱρετικῶν χιλιαστῶν μασσώνων καὶ βλασφήμων τῶν πίστεως, τότε τί πρέπει νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ κλαύσωμεν ὀδυνηρῶς διὰ τὴν κατάντειάν μας!

Ἂς περιχαράξωμεν τὴν γλῶσσαν μας ἡ ὁποία πρέπει νὰ λέγῃ μόνον τὴν ἀλήθειαν, ἂς τιμήσωμεν τούς γονεῖς μας καὶ τὰ γηρατεῖα πού μᾶς περιβάλουν, καὶ ἂς περιζώσωμεν τὰς «ὀσφύας μας» μὲ τὴν ἐν Χριστῷ εὐάρεστον ζωήν, διά νά τύχωμεν ἐλέους παρά τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου

Σήμερα θά πῶ πρός τήν ἀγάπη σας τά ἴδια τά δεσποτικά λόγια, μᾶλλον τήν ἴδια τήν πεμπτουσία τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος[1]. Μετανοεῖτε διότι ἤγγικε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν[2]. Καί δέν ἔρχεται μόνον ἀλλά εἶναι καί μέσα μας, γιατί εἶπε πάλι ὁ Κύριος, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι μέσα μας[3]. Καί εἶναι μέσα μας, καί μᾶς προσφέρει τήν ἀκαταμάχητη ἰσχύ τήν ἀναλλοίωτη καί ἄφθαρτη δόξα καί ἐξουσία καί δύναμη πού τήν δίνει μόνο σ' αὐτούς πού ἔχουν ζήσει ἐδῶ κατά τό θέλημα καί ὅπως ἀρέση στόν Θεό[4]. Καί μᾶς δίνει αὐτή τήν δύναμη γιά ν' ἀντιπαλαίσουμε τήν νεοημερολογίτικη οἰκουμενιστική λαίλαπα. Λέγει ὁ Κύριος, ὅποιος ἐπικαλεσθῆ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου θά σωθεῖ[5]. Ἀλλά πῶς θά ἐπικαλεσθοῦν οἱ νεοημερολογίτες οἰκουμενιστές Αὐτόν εἰς τόν ὁποῖον δέν ἐπίστευσαν[6]? Καί θά πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός ἀλλά καί δίκαιος[7], ὁ Θεός εἶναι ἐλεήμων ἀλλά καί κριτής[8]. Αὐτό πρέπει νά τό θυμοῦνται καλά οἱ Οἰκουμενιστές τάχα τῆς ἀγάπης; οἱ Οἰκουμενιστές τάχα τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Ἔλεγεν ὁ Μέγας Βασίλειος: Ἄς μή γνωρίζουμε λοιπόν τό Θεό κατά τό ἥμισυ καί ἄς μή θεωροῦμε τήν φιλανθρωπία του ἀφορμή τεμπελιᾶς. Γι' αὐτό ὑπάρχουν οἱ βροντές καί οἱ κεραυνοί γιά νά μή καταφρονῆται ἡ καλωσύνη. Αὐτός πού ἀνατέλλει τόν ἥλιο, καταδικάζει καί μέ τύφλωση. Αὐτός πού δίδει τή βροχή, βρέχει καί τή φωτιά[9]. Ἄς τό γνωρίζουν αὐτό οἱ νέοι αἱρεσιάρχαι. Ἄς τό γνωρίζουν καλά οἱ Νικολαΐτες νεορθόδοξοι. Γιατί τό νά ἀγαπῶ τόν Θεό σημαίνει ὅτι φέρω τόν Σταυρόν του[10]. Καί ὁ Σταυρός εἶναι νά σταυρώσωμε τήν σάρκα μαζί μέ τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες[11].

Μᾶς κατηγόρησαν μερικοί ὅτι δέν λέγωμεν ὡραῖα πράγματα, ὅτι εἴμεθα ἁπλοϊκοί ἐνῶ αὐτοί εἶναι πνευματικοί. Ἔλεγε ὅμως ὁ ἱερός πατήρ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. «Ἐάν μέ τό πνεῦμα δοξολογεῖς Τόν Θεό τότε πῶς ἐκεῖνος πού κατέχει τή θέση τοῦ ἁπλοϊκοῦ θά πεῖ τό Ἀμήν, γιά τήν εὐχαριστία σου, ἀφοῦ δέν γνωρίζει τί λέγεις; Διότι σύ μέν καλά εὐχαριστεῖς Τόν Θεό, ἀλλ' ὁ ἄλλος δέν οἰκοδομεῖται[12]. Καί ἐμᾶς, ἀδελφοί μου, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ οἰκοδομή τῶν ἀδελφῶν μας, γι' αὐτό εἴμεθα ἁπλοί. Γιατί ὁ ἁπλός ἄνθρωπος εἶναι πιό ἀνθρώπινος. Γι' αὐτό σᾶς λέμε ἀδελφοί μας, ἐμεῖς μόνο τοῦτο: Σᾶς θέλουμε κοντά μας στήν Ἐκκλησία μας, στό σπίτι τοῦ Θεοῦ. Δέν ζητῶ τίποτ' ἄλλο ἀπό σένα, Γνήσιε Ὀρθόδοξε Χριστιανέ, παρά μόνο τοῦτο. Ὅταν πέφτεις στήν ἁμαρτία, ἔλα στήν Ἐκκλησία καί πές στό Θεό, ἁμάρτησα. Πές τήν ἁμαρτία, γιά ν' ἀπαλλαγῆς ἀπ' τήν ἁμαρτία[13]. Μᾶς κατηγοροῦν πολλές φορές οἱ νεοημερολογίτες οἰκουμενιστές ὅτι κάνουμε λάθη. Μοῦ θυμίζουν αὐτές οἱ κατηγορίες μιά ἱστορία μέ τόν ἅγιο Ἀββᾶ Ὀρέντο. Μιά Κυριακή μπῆκε στήν Ἐκκλησία φορώντας ἀνάποδα τό ροῦχο του, καί φοροῦσε τό μάλλινο ἀπ' ἔξω. Ἐνῶ λοιπόν στεκόταν στό χορό, οἱ νεωκόροι τοῦ εἶπαν: Καλόγερε, γιατί μπῆκες ἔτσι καί μᾶς ντροπιάζεις μπροστά στούς ξένους; Καί ὁ γέροντας τούς ἀπάντησε: Ἐσεῖς ἀναποδογυρίσατε τό Σινά καί κανένας δέν σᾶς εἶπε τίποτα, κι' ἐγώ ἐπειδή γύρισα ἀνάποδα τό ροῦχο μου, μέ κατηγορεῖτε; Πηγαίνετε κι' ἐγώ θά διορθώσω αὐτό πού γύρισα ἀνάποδα[14]. Αὐτό θά μπορούσαμε νά ποῦμε κι' ἐμεῖς στούς νεοημερολογίτες οἰκουμενιστές. Εὐλογήσατε τόν οἰκουμενισμό, εὐλογήσατε τό νέο ἡμερολόγιο, εὐλογήσατε

1. Γρηγ. Παλαμᾶ, ἔργα, τόμ. 9. ὁμιλία 10, σελ. 253. ΕΠΕ
2. Ματθ. 3,2.
3. Λουκᾶ 17,21.
4. Ὡς 1 σελ. 255.
5. Ἰωήλ 3,5.
6. Ρωμ. 10,14.
7. Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατά πλάτος, Α' τ. 8 σελ. 177 ΕΠΕ.
8. Ὡς 6, σελ. 177.
9. Ὡς 6, σελ. 179.
10. Γρηγ. Παλαμᾶ, ὁμιλία, ΙΑ, ΕΠΕ τ. 9. σελ. 307 κ.ἑξ.
11. Γαλάτ. 5. 24.
12. Ι. Χρυσοστόμου ἔργα, ΕΠΕ, Λόγος ΛΕ', τόμ. 18Α, σελ. 467.
13. Ἰ. Χρυσοστόμου, ἔργα, ΕΠΕ, περί μετανοίας, ὁμιλία Β', τόμ. 30, σελ. 115.
14. Φιλοκαλία, ἔκδ. Γρηγ. ὁ Παλαμᾶς, Ι. Μόσχου Πνευματικός Λειμών, τ. 2 σελ. 247.

τούς νεοορθόδοξους καί τήν ἄτρεπτο θεότητα τήν μετατρέψατε σέ τρεπτή ἀγαπητική σχέση, καί κυττᾶτε τό παλτό μας πού εἶναι ἀνάποδα, ἐσεῖς πού γυρίσατε ἀνάποδα τήν διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος μας. Πηγαίνετε καί ἐμεῖς θά διορθώσουμε τό παλτό μας.

Ἐμεῖς ἀδελφοί μας δέν ἐπιζητοῦμε ἀξιώματα, ἐμεῖς ἐπιζητοῦμε τήν ταπείνωση, γιατί ἡ δικιά μας πολιτεία βρίσκεται στούς οὐρανούς ἀπ᾽ ὅπου καί ἀναμένουμε τόν Σωτῆρα[15]. Ὁ Θεός θ᾽ ἀποδώσει στόν καθένα κατά τά ἔργα του, σ᾽ ἐκείνους πού ἐπιζητοῦν μέ ἔργο ἀγαθό κατά ὑπομονή, δόξα καί τιμή καί ἀφθαρσία θ᾽ ἀποδώσει ζωή αἰώνια, ἐνῶ γι᾽ αὐτούς πού ἀπειθοῦν στήν ἀλήθεια καί πείθονται στήν ἀδικία καί τό ψέμμα θά ὑπάρξη θυμός καί ὀργή, θά ὑπάρξη θλίψη καί στενοχώρια σέ κάθε ἄνθρωπο που κατεργάζεται τό κακό[16]. Μείνετε λοιπόν, ἀδελφοί μου, σταθεροί στήν πίστη, σταθεροί στίς παραδόσεις, σταθεροί στόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Μή παρασύρεστε. Ἔχουμε ἐπάνω μας τά στίγματα τοῦ θανάτου, ἀλλά ἔχουμε ἐπίσης καί τά στίγματα τῆς Ἀναστάσεως. Τό Κράτος τοῦ Θεοῦ εἶναι τό Κράτος τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἀναστάσεως τῆς Σωτηρίας. Τῆς ἀγάπης, ἀλλά καί τῆς Δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης ἀλλά καί τῆς Ὀρθῆς Πίστεως. Ἀλλά ἄν θέλετε ν᾽ ἀποκτήσετε ζωντανή τήν ἐλπίδα τῆς νέας ζωῆς, πεῖτε μαζί μου: Δέχομαι, τήν ὀρθή πίστη, ἀπαρνιέμαι τήν ἄιρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, δέχομαι τήν ταπείνωση, ἀπαρνιέμαι τήν ὑπερηφάνεια, Δέχομαι τήν ἐγκράτεια, ἀπαρνιέμαι τήν λαιμαργία, Δέχομαι τήν ἐλεημοσύνη, ἀπαρνιέμαι τήν φιλαργυρία, Δέχομαι τήν σωφροσύνη, ἀπαρνιέμαι τήν λαγνεία, Δέχομαι τήν ἀμνησικακία, ἀπαρνιέμαι τήν συκοφαντία. Δέν μποροῦμε νά δουλεύουμε, ἀδελφοί μου, τόν Θεόν καί τόν διάβολο.

Τήν ἐλπίδα, ἀδελφοί μου νά τήν ἔχουμε στηριγμένη στόν Θεό, καί ὄχι εἰς τόν αἱρεσιάρχην Πάπαν. Οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς, πολλές φορές ἐτόνισαν: Φεύγετε μακράν ἀπό τούς Λατίνους, οἱ ὁποῖοι δέν ἄφησαν κανένα δόγμα τῆς πίστεώς μας πού νά μήν τό νοθεύσουν, πού νά μήν τό διαστρέψουν. Τί μπορεῖ, λοιπόν, νά περιμένουν οἱ ὀρθόδοξοι ἀπό τούς Λατίνους; Τί μπορεῖ νά περιμένουν οἱ Ρωμιοί Ἕλληνες ἀπό τούς Φράγκους; Ἡ Ρωμιοσύνη εἶναι γενναιότητα ντομπροσύνη καί φιλότιμο. Ἡ Παποσύνη εἶναι ὑποκρισία καί ψευτιά. Οἱ Λατίνοι μέ τόν θεσμό τῆς Οὐνίας προσπαθοῦν νά νοθεύσουν τήν πίστη μας. Μᾶς λένε: σᾶς δεχόμαστε μέ τά ἔθιμά σας, ἀρκεῖ νά δηλώσετε ὑποταγή στόν Πάπα. Ἕνα Πάπα ἀλάθητο. Καί αὐτοί λέγονται ἐλεύθεροι ἄνθρωποι! Ποιά ντροπή καί ποιό ψεῦδος νά ὑπηρετῆς ἄνθρωπο ἀλάθητο; Ποιά δουλική ὑποταγή στό ἔργο τοῦ διαβόλου; Ἄνθρωπος ἀλάθητος!!! Μά ποιός εἶναι ἀλάθητος, ἐκτός ἀπό τόν Θεό; Αὐτά πού λέν οἱ Παπικοί, τά λένε καί οἱ Οἰκουμενιστές. Δέχονται τή θεωρία τῶν Παπικῶν, ὅτι τάχα οἱ διαφορές μας εἶναι στά ἔθιμα. Μά δέν εἶναι, ἀδελφοί μου, στά ἔθιμα, εἶναι στήν Πίστη. Εἶναι στήν πίστη τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, στήν πίστη τῶν Πατέρων. Δέν δέχθηκε αὐτή ἡ πίστη ποτέ ἄνθρωπο ἀλάθητο, καί ὑπερήφανο· ἀλλά ἄνθρωπο τῆς μετάνοιας, ἄνθρωπο ταπεινό. Ἡ ἐκκοσμίκευση τῆς πίστης πού συντελέστηκε στούς Λατίνους περνᾶ σάν ἀρρώστεια στήν Ὀρθοδοξία μέ τόν Οἰκουμενισμό. Οἱ οἰκουμενιστές πουλοῦν τήν πίστη τους γιά τίς πρωτοκαθεδρίες καί τήν δόξα. Ὅλες οἱ πόρτες γι᾽ αὐτούς εἶναι ἀνοικτές, ὅλες οἱ πόρτες γι᾽ αὐτούς καί γιά τίς παραφυάδες τους, τούς νεορθοδόξους. Ἀλλά δέν εἶναι, ἀδελφοί μου, πόρτες τοῦ Θεοῦ· εἶναι πόρτες τοῦ διαβόλου. Αὐτοί εἶναι οἱ οἰκουμενιστές, πού συμπορεύονται καί συμπροσεύχονται μέ τόν αἱρεσιάρχην Πάπαν. Εἶναι αὐτοί πού καταπατοῦν τούς Ἱερούς Κανόνες καί τήν πίστη τῶν πατέρων. Ὅ,τι δέν κατάφερε νά κάνει ὁ Πάπας μέ τίς σταυροφορίες, προσπαθεῖ νά τό κάνει μέ τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Νά ἁλώσει τήν Ὀρθοδοξία μέ τούς ντόπιους Ἐφιάλτες, πού παραδίδουν τίς Θερμοπύλες τῆς Πίστεώς μας. Αὐτός ὁ ὕπουλος τρόπος, πού ἄρχισε μέ τό νέο ἡμερολόγιο καί κατέληξε στά οἰκουμενιστικά θέατρα. Προσέξτε, ἀδελφοί μου, αὐτή ἡ διαστροφή τῆς πίστεώς μας στερεῖ τήν Σωτηρία. Ἀλλά οἱ οἰκουμενιστές δέν ἀκούουν τή φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας, τή φωνή τῆς πίστεως, τή φωνή τῆς ἀλήθειας. Εἶναι οἱ λύκοι, πού δέν φείδωνται τοῦ ποιμνίου. Ἀλλά ὁ λαός τοῦ Θεοῦ δέν προδίδει τήν πίστη του, δέν παγιδεύεται, γιατί βοηθό ἔχει τόν ἴδιο τόν Θεό, καί σ᾽ Αὐτόν ἐναποθέτει τήν ἐλπίδα τῆς Σωτηρίας Του.

---

15. Φιλιπ. 3,20.

16. Ρωμ. 2,6-9. καί Γηγορίου Παλαμᾶ, ΕΠΕ, τόμ. 9, ὁμιλ. Δ᾽ σελ. 117.

Ἡ Πανέκλαμπρος καὶ Πανένδοξος Ἀνάληψις τοῦ Κύριου!

τοῦ κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἔθραυσε τὰ δεσμὰ τοῦ Ἅδου καὶ τριήμερος Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, παρέμεινεν εἰς τὴν γῆν τεσσαράκοντα ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας, ἐπανειλλημμένως συνηντήθη μὲ τοὺς μαθητάς Του καὶ τοὺς ὡμίλησε περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοὺς συνεβούλευσε, τοὺς ἐνουθέτησε καὶ τοὺς συνέστησε νὰ παραμείνουν ἡνωμένοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, μέχρι τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παγκοσμίου ἱερᾶς ἀποστολῆς των, τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς σωτηρίας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς παραμονῆς Του ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως μᾶς ἀφηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς «Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἕως εἰς Βυθανίαν καί, ἐπάρας τὰς *χεῖρας* αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτοὺς καὶ ἐγένετο ἐν τῷ *εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτούς, διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο* εἰς τὸν Οὐρανόν... καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν μετὰ μεγάλης χαρᾶς...». (Λουκ. κδ 51-52). Ὅπως δὲ συμπληρώνει ὁ αὐτὸς Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων «...καὶ ταῦτα εἰπών, βλεπόντων αὐτῶν, ἐπήρθη καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν... Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος...» (Πράξ. 9,12).

Δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὸ ἀσυλλήπτου μεγαλείου ὑπερθαύμαστον θέαμα: ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν μὲ τοὺς μαθητάς Του· ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε τὰς τελευταίας ἀποχαιρετιστηρίους συμβουλὰς καὶ ἐνῷ μὲ ὑψωμένας τὰς παναχράντους Του χεῖρας τοὺς εὐλογοῦσε, αἴφνης ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὑψώθη εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἕνα μυστηριῶδες σύννεφον τὸν ἔκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν μαθητῶν Του καὶ ἀνέβη ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι, εἰς τὸν Οὐρανόν!

Κάτωθεν οἱ μαθηταὶ προέπεμψαν περιχαρεῖς καὶ γονυκλινεῖς τὸν Θεῖον Διδάσκαλον καὶ Ἄνωθεν τὸν ὑπεδέχθησαν δοξολογοῦντα καὶ ὑμνολογοῦντα, τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφείμ. Καὶ ὁ Ἐπουράνιος Πατὴρ ἐκάθισε Τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον Του, ὁμότιμον καὶ σύνθρονόν Του εἰς τὰ δεξιά Του! «Ὁ μὲν οὖν Κύριος, μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» (Μαρκ. ιστ, 19) «Ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος... καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τὰς πόδας αὐτοῦ καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Ἐφεσ. α, 21-22). «...ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς Μεγαλωσύνης, ἐν ὑψηλοῖς» (Ἑβρ. α, 3).

* *

Πόση, ἀληθῶς, διαφορὰ μεταξὺ τῆς καθόδου τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ τῆς ἐπανόδου Του ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανόν! Κατῆλθε ταπεινός, ἀφανὴς καὶ ἄσημος καὶ μόλις ἕνα ἐρημικὸν Σπήλαιον εὑρέθη διὰ νὰ Τὸν δεχθῇ καὶ μία «φάτνη» διὰ ν' ἀνακλιθῇ. Καὶ ὀλίγοι ἁπλοὶ καὶ εὐλαβεῖς ποιμένες παρέστησαν προσκυνηταὶ τῆς ἀπείρου συγκαταβάσεώς Του. Κατέστη εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἀνεβάσῃ εἰς τὸν Οὐρανὸν τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπον, «τὸν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενον».

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Οὐρανόν, μετὰ τὸν Σταυρικὸν θάνατον καὶ τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ λαμπροφόρον Ἀνάστασίν Του, τοῦ Ἅδου καθαιρέτης, τοῦ θανάτου Θριαμβευτὴς καὶ τοῦ Ἑωσφόρου κραταιὸς νικητής. Πανένδοξος καὶ ὑπέρλαμπρος, προσκυνούμενος ἀπὸ ὁλόκληρον τὸ χριστιανικὸν κόσμον «Βασιλεὺς τῶν βασιλέων καὶ Κύριος τῶν Κυρίων«, καὶ τῶν ἁπάντων Κυρίαρχος καὶ Δεσπότης. Λυτρωτὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

* * *

Πανθαύμαστος, πράγματι καὶ ὑψίστης σημασίας ἡ θριαμβευτικὴ καὶ πανέκλαμπρος Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου. Ἡ Ἀνάστασίς Του ἀπέδειξε τὴν Θεότητά Του. Καὶ ἡ Ἀνάληψίς Του ἐπεβεβαίωσε καὶ ἐπεσφράγισε, κατὰ τὸν ἐπισημότερον καὶ πανηγυρικότερον τρόπον, ταύτην. Ἡ παρακοὴ καὶ ἡ ἠθικὴ πτῶσις τοῦ Ἀδὰμ ἤνοιξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν εἴσοδον εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ἀβυσσαλέον Ἅδην. Ἡ Ἀνάληψις ὅμως τοῦ Χριστοῦ ἤνοιξεν εἰς αὐτὸν τὴν

εἴσοδον εἰς τὸν πάμφωτον καὶ πάντερπνον Παράδεισον. «...Ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα». (Ἑβρ. στ, 20)

Ἡ σωματικὴ Ἀνάληψις τοῦ Θεανθρώπου ἀνύψωσε τὴν ἀνθρωπίνην φῦσιν, ἡ ὁποία εἶχε καταφρονηθεῖ, μετὰ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα. Ναί προσφέρας ὁ Χριστὸς τὸ πανάμωμον καὶ ἄφθαρτον σῶμα Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὡς ἐξιλαστήριον θυσίαν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνελθὼν μὲ αὐτὴν εἰς τὰ Οὐράνια ἐτίμησε καὶ ἀνύψωσε τὸ εὐτελὲς καὶ φθαρτὸν ἀνθρώπινον σῶμα. Καὶ συγχρόνως παρέσχε τὴν βεβαιότητα διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του καὶ τῆς Ἀναλήψεώς του, εἰς τοὺς εἰς Αὐτὸν βαπτιζομένους καὶ πιστεύοντας, ὅτι καὶ αὐτοὶ θ᾽ ἀναστηθοῦν καὶ ἀναληφθοῦν σωματικῶς εἰς τὸν Οὐρανόν, κατὰ τὴν Δευτέραν ἐπὶ τῆς γῆς Παρουσίαν Του.

Τὸ βροντοφωνεῖ καὶ ὁ Θεορρήμων τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος «...ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες καὶ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Α Θεσσ. δ, 16-17). Ἐπίσης, ὁ αὐτὸς Μέγας Ἀπόστολος λέγει σχετικῶς «... καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ (χωματένιου), φορέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐπουρανίου» (Α᾽ Κορ. ιε, 49 Πρβλ. καὶ 51-53).

* * * *

Ἂν ὁ Χριστὸς μᾶς ἀπεχωρίσθη σωματικῶς εἶναι ὅμως πάντοτε μαζί μας πνευματικῶς. Ὁ ἴδιος τὸ ἔχει διακηρύξει «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ματθ. κη, 20). Μᾶς παρακολουθεῖ Ἄνωθεν. Ὅλος ἀγάπη καὶ στοργὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ τελειότερον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, τὸ «κατ᾽ εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» Αὐτοῦ, εἶναι ὁ πανίσχυρος καὶ παντοδύναμος μεσίτης μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἠθικὴν λύτρωσίν μας καὶ σωτηρίαν μας, ἀφοῦ χάριν αὐτῆς, Θεὸς ὤν, ἐνανθρωπήσας Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν τῇ μακαρίᾳ κοιλίᾳ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, φορεὺς καὶ ἐνσαρκωτὴς τῆς Εὐσπλαγχνίας καὶ Εὐδοκίας του Οὐρανίου Πατρός, καὶ ἐταπεινώθη, διεπομπεύθη, ἐσταυρώθη, ἐτάφη, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανόν!

Ἐκεῖνος εὑρίσκεται πάντοτε πλησίον μας, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἕτοιμος νὰ μᾶς προστατεύσῃ. «...καὶ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω» (Ἰωάν. στ. 17). Ἀκόμη δ᾽ ἔρχεται οὗτος πρὸς ἡμᾶς, κτυπῶν τὴν θύραν τοῦ οἴκου μας, καὶ ζητῶν νὰ δειπνήσῃ, μαζί μας. «Ἰδοὺ ἕστηκα –λέγει– ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω. Ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ᾽ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ᾽ ἐμοῦ» (Ἀποκ. 3,20). Καὶ ἡμεῖς δὲν ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὴν τόσον τιμητικὴν καὶ εὐεργετικὴν ἐπίσκεψίν Του. Δὲν ἀκούομεν τὴν θεῖαν φωνήν Του καὶ δὲν Τοῦ ἀνοίγομεν τὴν θύραν τῆς ψυχῆς μας, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν, παρὰ μόνον εἰς τὰς δυσκόλους ὥρας τῆς ζωῆς μας καὶ ζητοῦμεν τὸ ἔλεός Του.

Καὶ δὲν μᾶς τὸ ἀρνεῖται, ἐὰν τὸ ζητήσωμεν, ἐν προσευχῇ μετὰ πίστεως καὶ τηρῶμεν τὰς σωτηριώδεις ἀρχὰς καὶ ἀληθείας, τὰς ὁποίας μετ᾽ ἀπαραμίλλου παρρησίας διεκήρυξε καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἀνῆλθεν ἀγογγύστως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ! Καὶ ὄχι μόνον δὲν μᾶς ἀρνεῖται τὴν προστασίαν Του, ἀλλὰ συγχωρεῖ καὶ τὸν πλέον ἁμαρτωλόν, ἀρκεῖ νὰ μετανοήσῃ.

* * * * *

Εἴθε νὰ τηρῶμεν πάντοτε ταύτας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται ἀποθησαυρισμέναι εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιόν Του, νὰ συμμορφούμεθα πρὸς τὸ Ἅγιόν Του θέλημα καὶ νὰ ὀρθοδοξῶμεν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε γνησίως καὶ ἀκαινοτομήτως. Αἱ αἰωνίοιυ καὶ ἀδιαμφισβητήτου κύρους καὶ αὐθεντίας ἀρχαὶ καὶ ἀλήθειαι αὗται τῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως Θρησκείας τοῦ Ναζωραίου, ἐξασφαλίζουν, εἰς τὴν παροῦσαν πρόσκαιρον ζωήν, τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἁρμονικὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων, εἴτε ὡς ἀτόμων, εἴτε ὡς οἰκογενειῶν, εἴτε ὡς κοινωνιῶν, εἴτε καὶ ὡς Ἐθνῶν.

Καί, τὸ σπουδαιότερον, ἐγγυῶνται ὅτι ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ τῆς κρίσεως θὰ παρουσιασθῶμεν εὐπρόσωποι καὶ εὐάρεστοι ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Δικαιοκρίτου καὶ Μισθαποδότου Θεοῦ καὶ θά καταξιωθῶμεν νά ἀναστηθῶμεν καὶ ἀναληφθῶμεν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, ὅπου θὰ καθήσωμεν μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς σωτηρίας μας Χριστοῦ καὶ θ᾽ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰωνίαν μακαριότητα καὶ δόξαν, κατὰ τὸν λόγον τοῦ μακαρίου Παύλου «...καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς Ἐπουρανίοις, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (Ἐφεσ. Β, 6) καὶ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου «ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ᾽ ἐμοῦ ἐν τῷ Θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ Αὐτοῦ» (Ἀποκ. γ, 21).

Πανένδοξον, πανευλογητὸν καὶ αἰνετὸν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς αἰώνας!

ΠΑΡΟΡΑΜΑ
Ἀληθῶς Θεῖος Συμβολισμός

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ Ἐπ. Δικηγόρου Ν. Ἀναγνωστοπούλου (Φυλ. Φ.Ο. 819) σελὶς 8. τέλος τῆς πρώτης παραγράφου «Χαραυγὴν τῆς ἠθικῆς λυτρώσεώς του» ἀνάγνωθι: «Χαραυγὴν τῆς Ἐθνικῆς λυτρώσεώς του».

Λυπούμεθα διὰ τὴν ἀβλεψίαν.

ΚΑΝΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ

(Β΄ Συνέχεια).

Καλόν ἦτο νά μήν χαρακτηρήσωμεν τόν 'Αναστάσιμον κανόνα, ὡς δευτέρα συνέχεια, ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ ὁ λόγος, ἐφ' ὅσον ὁλόκληρος ἡ ἑβδομάς χαρακτηρίζεται (διακαινήσιμος) ὡς ἡμέρα μία, καί μετά τόν ἀγῶνα τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἰσερχόμεθα εἰς τόν Σαββατισμόν (κατάπαυσις ἀπό ὅλων τῶν ἔργων), καί ἐπί τοῦ προκειμένου κατάπαυσις ἀπό ὅλα τά ἀγωνίσματα ποῦ ἐκάνομεν, πάντοτε βοηθούμενοι ἀπό τόν Κύριον 'Ιησοῦν.

Καί εἶναι γεγονός, ὅπου ὁ Κύριος παρήγγειλε εἰς τούς μαθητάς Του ὄχι μόνον τούς δώδεκα ἀλλά καί εἰς τούς ἑβδομήκοντα, ὕστερα ἀπό περίοδον κοπώσεως Εὐαγγελισμοῦ ψυχῶν ἀνά τήν 'Ιουδαίαν, νά ἀποσύρωνται κατ' ἰδίαν καί να' ἀναπαύωνται. Ἔτσι καί ἐμεῖς διατρέχοντες τήν ἑβδομάδα τῆς διακαινησίμου, ἀναπαυόμεθα ἀπό τόν φόρτον τῶν πνευματικῶν μας ἐνασχολήσεων, καί, χωρίς περιστροφήν «Σαββατίζομεν» χαίροντες καί ἀγγαλόμενοι ἐπί τῷ ἀσυγκρίτῳ γεγονότι τῆς 'Αναστάσεως. Εἶναι παντοῦ ἔκδηλη ἡ χαρά τῶν πιστῶν κατά τάς 'Αναστασίμους ἡμέρας καί δή κατά τήν διακαινήσιμον, ὅτι τῷ ὄντι ὁ Γολγοθᾶς διαδέχθη τήν σωτήριον χαράν τῆς 'Αναστάσεως. Δι' αὐτό καί ὁ Θ. ὑμνογράφος γράφει».

«Νῦν πάντα πεπλήρωται Φωτός Οὐρανός τε Γῆ καί τά καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τήν ἔγερσιν Χριστοῦ ἐν ᾗ ἐστερέωται».

δηλ. τά πάντα ἐπληρώθησαν ἀπό ἀνέσπερον φῶς μέ τήν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Δέν ὑπῆρξεν μέρος τῆς ὑφ' ἡλίου περιοχῆς, νά μήν γεμίση ἀπ' αὐτό τό θεῖον φῶς ποῦ ἐχάρισε ὁ 'Αναστάς εἰς ὅλην τήν πνευματικήν καί ὑλικήν σφαῖραν. Καί ὅταν γράφεται ἄϋλος καί πνευματική, ἀμέσως ὁ νοῦς μας ὁδεύει πρός τάς ἐπουρανίους δυνάμεις αἱ ὁποῖαι συνεορτάζουν μαζί μας, τό συνταρακτικόν γεγονός τῆς 'Εγέρσεως τοῦ Κυρίου, καί ἀγάλλεται σύμπασα ἡ ἄϋλος φύσις τῶν κτισμάτων καί δημιουργημάτων ἀπό τόν Συνάναρχον Λόγον καί Θεόν.

Καί προχωρῶντας τήν γραφήν ὡς ἀνωτέρω, ἐμμέσως ἐπανερμηνεύομεν τό δεύτερον τροπάριον τῆς τρίτης 'Ωδῆς ὡς καί προχωροῦμεν εἰς τό δεύτερον τροπάριον τῆς Δ΄ 'Ωδῆς.

«Ἄρσεν μέν ὡς διανοῖξαν τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βρωτός δέ ἀμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ ὡς ἄγευστος κηλῖδος, τό ἡμέτερον Πάσχα· καί ὡς Θεός ἀληθής τέλειος λέλεκται».

Διότι τό ἄρσεν, τό διατυπούμενον ἐν τῷ νόμῳ (Λευιτικόν) ἀνοῖξαν τήν παρθενεύουσαν γαστέρα (τῆς Κυρίας Θεοτόκου) ἐνεφανίσθη ὁ Χριστός, σάν ἄνθρωπος δέ προσαγορεύεται ὡς ἀμνός (ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου - 'Ησαΐας) ἀλλά καί ἄμωμος (ἀναμάρτητος) ἐφ' ὅσον δέν εἶχεν κηλίδα ἁμαρτίας, ὁ ὁποῖος ἐθυσιάσθη διά τό ἰδικόν μας Πάσχα, ἀλλά καί ὡς Θεός ἀληθινός τέλειος ἔχει λεχθεῖ (ἐξυμνεῖται)

'Ωδή Η΄

Ἄρον κύκλῳ τούς ὀφθαλμούς σου Σιών καί ἴδε ἰδού γάρ ἥκασί σοί, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες ἐκ δυσμῶν καί βορρᾶ καί θαλάσσης καί ἑώας τά τέκνα σου, ἐν σοί εὐλογοῦντα Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας»

δηλαδή: Σήκω τά μάτια σου καί ἴδε γύρω ἀπό σένα Σιών ('Εκκλησία Χριστοῦ) διότι ἔρχονται ὅλοι μέ θεϊκόν φῶς, σάν ἡλιακοί φωστῆρες ἐκ Δυσμῶν, τόν Βορρᾶ τήν θάλασσαν καί τήν 'Ανατολήν, τά τέκνα σου δοξολογοῦντα σέ τόν Χριστόν, εἰς τούς αἰῶνας

«Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης ἐν τῇ εὐσήμῳ ἡμέρα τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν ὑμνοῦντες αὐτόν ὡς Θεόν εἰς τούς αἰῶνας».

Παράφρασις: 'Εμπρός λοιπόν ἄς πιοῦμε τό «καινούργιο» κρασί (Θεία μετάληψις) προϊόν τῆς ἀμπέλου τῆς θείας εὐφροσύνης σήμερον μέ τήν ἐπίσημον καί ἁγίαν ἡμέραν τῆς ἐγέρσεως, καί νά γίνουμε κοινωνοί τῆς Βασιλείας Χριστοῦ, ὑμνοῦντες καί δοξολογοῦντες Αὐτόν ὡς Θεόν εἰς τούς αἰῶνας.

Εἴθε ἀγαπητοί ἀδελφοί καί ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι καί ἁμαρτωλοί νά ἀξιωθῶμεν νά τύχωμεν αὐτῶν τῶν εὐλογιῶν πού ἐχάρισεν ὁ 'Αναστάς Κύριος εἰς ὅλους ἡμᾶς πού μετέχομεν ἀπό τόν ἀκένωτον αὐτόν θησαυρόν θεοφεγγεῖς εἰς αἰῶνας αἰώνων.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα 'Αρχιμανδρίτην π. Χριστόφορον 'Αγγελόπουλον τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν, φίλον καὶ ἀγαπητὸν συνεργάτην τῆς Φ.Ο., εὐχόμεθα σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὑγείαν καὶ καλὰς ἐπιδόσεις εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, εἰς ἥν εὐδοκίμως φοιτᾶ. 'Ο πατὴρ Χριστόφορος εἶναι μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς 'Εκκλησίας ΓΟΧ 'Ελλάδος.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἔχει ἀδελφοί μου καὶ ἡ ψυχή τήν ἰδικήν της γλῶσσαν. Ἡ φωνή της δέν εἶναι μόνον ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ πρὸ παντός ἡ προσευχή. Ὁ Κύριος εἶχε συστήσει: «μή βαττολογήσητε». Ἡ προσευχή μας πρέπει νά εἶναι ἁπλή. Ἡ φλυαρία ἀποβαίνει εἰς βάρος τῆς προσευχῆς. Ὁ Θεός προτιμᾶ τήν ἁπλότητα ἀντί τῆς ἐξεζητημένης φρασεολογίας καὶ τῆς πολυτελοῦς κατασκευῆς τῆς προσευχῆς. «Ὁ λαός οὗτος τοῖς χείλεσί με τιμᾶ, ἡ δέ καρδία αὐτοῦ πόρρω ἀπέχει ἀπ᾿ ἐμοῦ», λέγει τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διά τοῦ Προφήτου. Διότι τί εἶναι ὅταν προσευχόμεθα μηχανικά καὶ χωρίς θέρμην καὶ προσοχήν, ἡ προσευχή τῶν χειλέων; Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν ἡ καρδία μένει ἀδρανής ἀσυγκίνητος ψυχρά. Δέν συμμετέχει καὶ δέν συγκλονίζεται. Ὁμοιάζομεν τότε πρός γραμμόφωνον τό ὁποῖον δέν αἰσθάνεται αὐτό πού παίζει. Συνήθως ἡ συνομιλία μας μετά τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἐγκάρδιος.

Προσευχόμεθα, ὡς νά ὁμιλῶμεν ἀδιάφορα πρός κάποιον, μετά τοῦ ὁποίου ἐχαλαρώθησαν αἱ σχέσεις μας.

Φαίνεται ὡς νά ὑπάρχῃ μεταξύ μας κάποια ψυχρότης. Τοῦτο συμβαίνει, ἐφ᾿ ὅσον, ἡ ψυχή μας δέν εἶναι ὁλοκληρωτικά δοσμένη εἰς τόν Θεόν. Πρέπει νά αἰσθανώμεθα τόν Κύριον ὅπως κάθε προσφιλές πρόσωπον καὶ ἡ σκέψις μας μέ κανένα τρόπον νά μή ἀποσπᾶται ἀπ᾿ Αὐτόν. Ἄν θεωρῶμεν τόν Χριστόν ὡς τόν μεγάλον Φίλον μας, τό Ὄνομά Του θά εἶναι διαρκῶς εἰς τά χείλη μας καὶ ἡ καρδία μας θά γεμίζῃ ἀπό τήν γλυκυτάτην μορφήν του.

Ἡ προσευχή πρέπει νά ἀναβλύζῃ ἐκ τῶν ἔσω. Δι᾿ αὐτῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἕνωσίς μας μετά τοῦ Θεοῦ. Ὅταν προσεύχωμαι, ζῶ εἰς κόσμον ὑπερφυσικόν, μέσα εἰς τὸ μυστήριον. Κατάνυξις μυστικοπάθεια, πίστις καὶ ταπείνωσις στοιχεῖα τῆς προσευχῆς εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ μυστηρίου. Τό μυστήριον βιοῦται, εἶναι ζήτημα τῆς καρδιᾶς, ἀνήκει εἰς κόσμον διαφορετικόν, τόν ὁποῖον αἰσθάνεται μόνον ὁ ἔσω ἄνθρωπος. Ἡ προσευχή εἶναι πρό πάντων μυστική. «Εἴσελθε εἰς τό ταμεῖον σου» ἐδίδαξεν ὁ Χριστός. Ἔχει καὶ ἡ ψυχή τήν ἰδικήν της γλῶσσαν. Ἡ σιγή δέν εἶναι σημεῖον νεκρώσεως. Ἡ ψυχή εἰς τήν σιωπήν εὑρίσκει τόν ἑαυτόν της. Μυστική προσευχή εἶναι οἱ ἐνδεχόμενοι στοχασμοί, αἱ ἱεραὶ σκέψεις, ἡ βύθισις τοῦ εἶναι μας εἰς τὸ θεῖον, αἱ ἐντεύξεις μετὰ τοῦ Ὑψίστου.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς προσευχῆς ἔχει τὸ προνόμιον, ὅτι μεταβάλλει τὴν καρδιάν μας ταυτοχρόνως εἰς πομπόν καὶ δέκτην. Δὲν ἐκπέμπει μόνον, ἀλλὰ καὶ δέχεται. «Ὁ αἰτῶν εὑρίσκει καὶ ὁ ζητῶν λαμβάνει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται». Ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς ἔχει ταχεῖαν ἀπήχησιν. Εἰς τάς ἐνδομύχους προσευχάς δέν ὁμιλοῦμεν μόνον ἀλλά καὶ ἀκούομεν. Δέν εἶναι τοῦτο αὐταπάτη. Ἡ ἠχώ πού φθάνει ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μας δέν εἶναι κενός ἀντίλαλος ἀλλ᾿ οὔτε καὶ ψευδαίσθησις. Εἶναι ἕνα αἴσθημα βεβαιότητος, τό ὁποῖον πηγάζει ἀπό τήν πίστιν ὅτι ὁ Πανταχοῦ Παρών, ὁ αἰώνιος Κύριός μας, παρίσταται πλησίον μας καὶ εἶναι ἕτοιμος νά ἱκανοποιήσῃ τά αἰτήματά μας. Ἡ ψυχή μας σάν διψασμένη γῆ, δέχεται τὰς οὐρανίους εὐλογίας «Διεπέτασα πρός σέ τάς χεῖράς μου ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι».

Ἕνα αἴσθημα ἀσφαλείας πλημμυρίζει τήν καρδιά μας. Ἀνεφοδιαζόμεθα εἰς θάρρος, δύναμιν καὶ πίστιν. Καταπαύει ἡ τρικυμία καὶ ἁπλοῦται ἡ γαλήνη. Πλησίον Ἐκείνου οὐδείς φόβος. Ὠκεανός εἶναι ἡ ἀγάπη του. Καὶ ὅσοι ἐλπίζουν εἰς Αὐτόν δέν μένουν ποτέ μέ κενάς χεῖρας.

Ἡ αὐτοσυγκέντρωσις, ἡ ἐσωστρέφεια μέ τήν ὁποίαν χωριζόμεθα πρός στιγμήν ἀπό τόν ἔξω κόσμον, εἶναι ἀναπόσπαστον στοιχεῖον τῆς Προσευχῆς καὶ τό μόνον πρακτικόν μέσον διά νά ἀντιδράσωμεν κατά τῆς ἀμφιβολίας τῆς δυσπιστίας καὶ τῶν δισταγμῶν. Ὅλοι ἔχομεν πεῖραν αὐτῆς τῆς δοκιμασίας, ἡ ὁποία κάνει τήν προσευχήν μας ἀνίσχυρον, ξηράν τυπικήν. Οἱ στοχασμοί μας δέν χρειάζονται χρονικά πλαίσια. Ἀρκεῖ καὶ μία μόνον στιγμή. Εἶναι ταχύτερος τοῦ ἤχου καὶ κάθε ἄλλου μηχανικοῦ μέσου. Ἡ σκέψις μας καὶ ὁ Θεός εἶναι πολύ πλησίον. Ἡ καρδιά μας προσεύχεται καὶ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον σάν ζωογόνος αὔρα χαϊδεύει τάς ἐλπίδας μας. Ὁ τρόπος αὐτός τῆς ἐπικοινωνίας μετά τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀθόρυβος. Εἰς τήν γαλήνην καὶ τήν σιωπήν περιπατεῖ ὁ Πλάστης, ὅπως ἄλλοτε τό δειλινόν εἰς τόν παράδεισον. Εἶναι συγχρόνως καὶ εὔκολος δι᾿ ὅλους ἀνεξαιρέτως. Ἡ γλῶσσα τῆς

ζωῆς εἶναι ἑνιαία καὶ ὁμοιόμορφος. Αὐτὴν ἀσφαλῶς ὑπονοεῖ, ἡ σύστασις τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε».

Ἐάν δέν ἐννοῶ τάς προσευχάς καὶ τούς ὕμνους, δέν ἠμπορῶ ὅμως νά ἀρνηθῶ, ὅτι δημιουργοῦν μίαν εὐμενῆ ἀτμόσφαιραν διά νά ὑψώσω τήν σκέψιν μου πρός τόν οὐρανόν. «Ἄνω σχῶμεν τόν νοῦν καὶ τάς καρδίας».

Αὐτή ἡ συγκέντρωσις τῆς σκέψεώς μου καὶ ἡ στροφή τῆς καρδιᾶς μου πρός τόν Κύριον εἶναι ἐπίσης προσευχή.

Καὶ ἡ προσευχή αὐτή ἠμπορεῖ νά γίνῃ παντοῦ καὶ πάντοτε. Αὐτή μᾶς μεταφέρει εἰς ἄλλην σφαῖραν καὶ μᾶς κάνει κοινωνούς ἄλλου κόσμου ὅπου Βασιλεύει ἡ μακαριότης. Δέν εἶναι εὐκαταφρόνητος αὐτή ἡ κατάστασις. Εἶναι μεγάλο τό κέρδος δι᾽ ἕνα πιστόν, ὁ ὁποῖος ζῇ μέσα εἰς τήν τοιαύτην πραγματικήν εὐτυχίαν, τήν ὁποίαν τίποτε καὶ κανείς δέν ἔχει τήν δύναμιν νά τοῦ ἀφαιρέσει καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό προοίμιον τῆς μελλούσης δόξης του.

ΑΡΧ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

Στιγμιότυπον ἀπό τόν Ἐπιτάφιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ. Διακρίνεται ὁ πατὴρ Νικόλαος Καλοσκάμης μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου κου Μιχαὴλ Φαμέλη καὶ συνοδεία κορασίδων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ πείρας γνωρίζομεν πῶς ὁ Ἐπιτάφιος τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς εἶναι ἔργον τέχνης καὶ καλλιτεχνίας, χάρις εἰς τὰς φιλοπόνους ἐνεργείας τῶν κυριῶν τοῦ Φιλοπτώχου, τῶν δεσποινίδων πού τάς πλαισιώνουν, καὶ τῶν φίλων Ἐπιτρόπων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Δευτέρα 23 Μαΐου 1988 *ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ*

Αγαπητή Ελευθεροτυπία Κολοκοτρώνη 8 Αθήνα

Αλλες εποχές και πρακτικές

Αρθρα του συνεργάτη σας Κ.Γ που δημοσιεύθηκαν τον τελευταίο καιρό στις στήλες των «πολιτικών παρασκηνίων» σχετικά με την κατακάτηση των θρησκευτικών ελευθεριών στην Ελλάδα, υπενθύμισαν σε πολλούς αναγνώστες σας άλλες εποχές, όταν οι πολιτικές και κοινωνικές πρακτικές αντιστεκόντουσαν και στο πνεύμα και στο γράμμα του Συντάγματος και ακόμα εποχές, όπου η κάθετη αναγωγή και ο έλεγχος όλων των εκδηλώσεων της πολιτικής και κοινωνικής μας ζωής από μια αρχή και εξουσία αποτελούσε ύβρι για την πλειοψηφία του ελληνικού λαού και θέμα συζητήσεων και κινητοποιήσεων στους διεθνείς οργανισμούς εναντίον της Ελλάδας και της συμμετοχής της σ' αυτούς.

Σε πρόσφατη προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, εκπρόσωπος ιεράρχης της κρατούσας Εκκλησίας της Ελλάδας ζήτησε την ακύρωση της πολεοδομικής άδειας που χορηγήθηκε από τις υπηρεσίες του ΥΠΕΧΩΔΕ για ανέγερση ιερού ναού από «παλαιοημερολογίτη» μητροπολίτη, με την αιτιολογία ότι δεν ζητήθηκε προηγουμένως η έγκρισή του.

Σημασία δεν έχουν τα κίνητρα του εν λόγω επισκόπου που ζητάει την κατεδάφιση του τελειωμένου ναού από τη διοίκηση, αν και γνωρίζει ότι οι Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί της Ελλάδας δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία του και έχουν δικιά τους Ιερά Σύνοδο αρμόδια για παρόμοια εκκλησιαστικά θέματα, αλλά η απόπειρα προσεταιρισμού του νόμου για την υποχρεωτική υπαγωγή όλων των συνειδήσεων σε μια και μοναδική «αλήθεια» αυτήν που μονοπωλεί ο «Αγιος» μητροπολίτης, καθώς και η κύρωση της μη προσχώρησης σ' αυτήν με την κατάργηση του απαράγραπτου δικαιώματος της Θείας Λατρείας.

Οσοι μετά από ανάγνωση των εύστοχων σχολίων του κ. Τσαρούχα, έχοντας συγχρόνως κατά νού το άρθρο 13 του Συντάγματος και κατ' αντιδιαστολή περιπτώσεις άλλων χωρών και άλλων εποχών, έσπευσαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας για ν' αποκαταστήσουν μέσα τους το περί δικαίου αίσθημα, όπως έκανα εγώ, θα αιφνιδιάστηκαν τουλάχιστον από την αγόρευση του εισηγητή. Ο τελευταίος αδυνατώντας να εντάξει τις κοινότητες των ορθοδόξων «παλαιοημερολογιτών» σε μια από τις θεσπισμένες από έναν νόμο του 1938 θρησκευτικές κατηγορίες, και αρνούμενος να εξετάσει την εκδοχή της διοικητικής τους αυτοτέλειας έναντι της κρατούσας Εκκλησίας, εισηγήθηκε την ακύρωση της απόφασης της πολεοδομίας, δηλαδή το γκρέμισμα του Ναού.

Η αναίρεση της αυτονομίας της θρησκευτικής οργάνωσης που οδηγεί σταδιακά στην κατάργηση της θρησκευτικής έκφρασης αποτελούν σημαίνουσες όψεις της πολιτικής και κοινωνικής μας ζωής και δεν συμπίπτουν με την ανάγκη δημοκρατικής ολοκλήρωσης των θεσμών της χώρας μας εν όψει της ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς από το 1992 των πλουραλιστικών μέσων και των πολιτισμικών αντιθέσεων. Αν μη τι άλλο δεν είναι καιρός τώρα για ν' αποτελέσει πάλι η Ελλάδα θέμα προσφυγών στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και ν' απειληθεί η αποκατεστημένη εικόνα της στην Ευρώπη.

Ε.ΠΑΠΠΑ
Υποψήφια διδάκτωρ
Ινστιτούτο Πολιτικών
Επιστημών Παρισιού

᾿Αναδημοσιεύοντες τό είς τήν ἐφημερίδα ᾿Ελευθεροτυπία τῆς 23/5/88 δημοσιευθέν ἄρθρον τῆς ἐκλεκτῆς ἐπιστήμονος Εὐθαλείας Παππᾶ αἰσθανόμεθα τήν ὑποχρέωσιν νά τήν συγχαροῦμεν ἀφ᾿ ἑνός διά τήν αὐθόρμητον προσφοράν της διά τοῦ κατωτέρω δημοσιεύματος της ὑπέρ τῆς ἀληθείας καί τοῦ δικαίου ἀφ᾿ ἑτέρου δέ νά τήν εὐχαριστήσωμεν διότι μᾶς ἐμπνέει θάρρος καί ἐμπιστοσύνην εἰς τήν νέαν γενεάν, τούς λαμπρούς αὐτούς ἐπιστήμονας, εὐχόμενοι ὅπως τό παράδειγμά της μιμηθοῦν καί ἄλλοι νέοι, πού προόρισται νά δοξάσουν καί νά λαμπρύνουν τό μέλλον τῆς ᾿Εκκλησίας καί τῆς ᾿Ενδόξου Πατρίδος μας.

Θά ἔχουν δέ συνάμα τάς εὐλογίας τῆς ᾿Εκκλησίας καί πλουσίαν τήν μισθαποδοσίαν ἀπό τόν Γενναιόδωρον καί Δικαιοκρίτην Κύριον.

᾿Ο ᾿Αρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. ᾿Αθηνῶν καί Πάσης ᾿Ελλάδος Χρυσόστομος Β᾿

ΔΙΚΑΙΑ ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ
εις τον ἀείμνηστον Θεόδωρον Μαριόλην

Ἡ γενικὴ ἐτησία τακτικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 30-3-1987, τῇ εὐλαβεῖ προτάσει τοῦ νομικοῦ Συμβουλείου τούτου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου, ἐξέφρασε τὴν ὁμόθυμον εὐχὴν ὅπως ἀπονεμηθῇ ΕΠΑΙΝΟΣ εἰς τὸν ἀείμνηστον Θεόδωρον Μαριόλην, τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης ἕνεκα, διὰ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερεν οὗτος ὡς Διευθυντὴς καὶ οἰκον. σύμβουλος ἐπὶ 20 ετίαν, εἰς τὸ Εὐαγὲς Σωματεῖον καὶ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἡμῶν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ταύτης ὑπὲρ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὀρθοδοξίας καὶ Πατρῴας εὐσεβείας.

Ἐφ' ᾧ καὶ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Σωματείου ἀπένειμε τὸν ΕΠΑΙΝΟΝ εἰς τὸν ἀείμνηστον Θεόδωρον Μαριόλην, Διπλώματος, τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος καὶ ἔγραψεν εἰς Βυζαντινὴν γραφὴν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Ἀκάκιος Χαλίκος. Τοῦτο ἐπέδωσε μετὰ συλλυπητηρίου γράμματος τοῦ Δ.Σ. εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἐκλιπόντος ἐρίτιμον κυρίαν Χαρίκλειαν Μαριόλη, ἐξουσιοδοτημένη πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ Δ.Σ. Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου, τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Σμυράκη καὶ τοῦ κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ τε Δίπλωμα τοῦ πάντη δικαίου Ἐπαίνου καὶ τὸ συλλυπητήριον Γράμμα τοῦ Δ.Σ., ἐκφράζοντες καὶ ἡμεῖς τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μας, ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀπωλείᾳ τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ Θεοδώρου Μαριόλη καὶ εὐχόμενοι ὅπως ὁ Θεὸς συναριθμήσῃ τὴν μακαρίαν ψυχήν του μεταξὺ τῶν Δικαίων, τὴν δὲ σύζυγόν του, τὰ εὐσεβῆ τέκνα του, τὸν ἀδελφόν του Πρόεδρον τοῦ Σωματείου, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιον καὶ λοιποὺς συγγενεῖς του παρηγορήσῃ· «Αἰωνία καὶ αἰνετὴ ἡ μνήμη του!...».

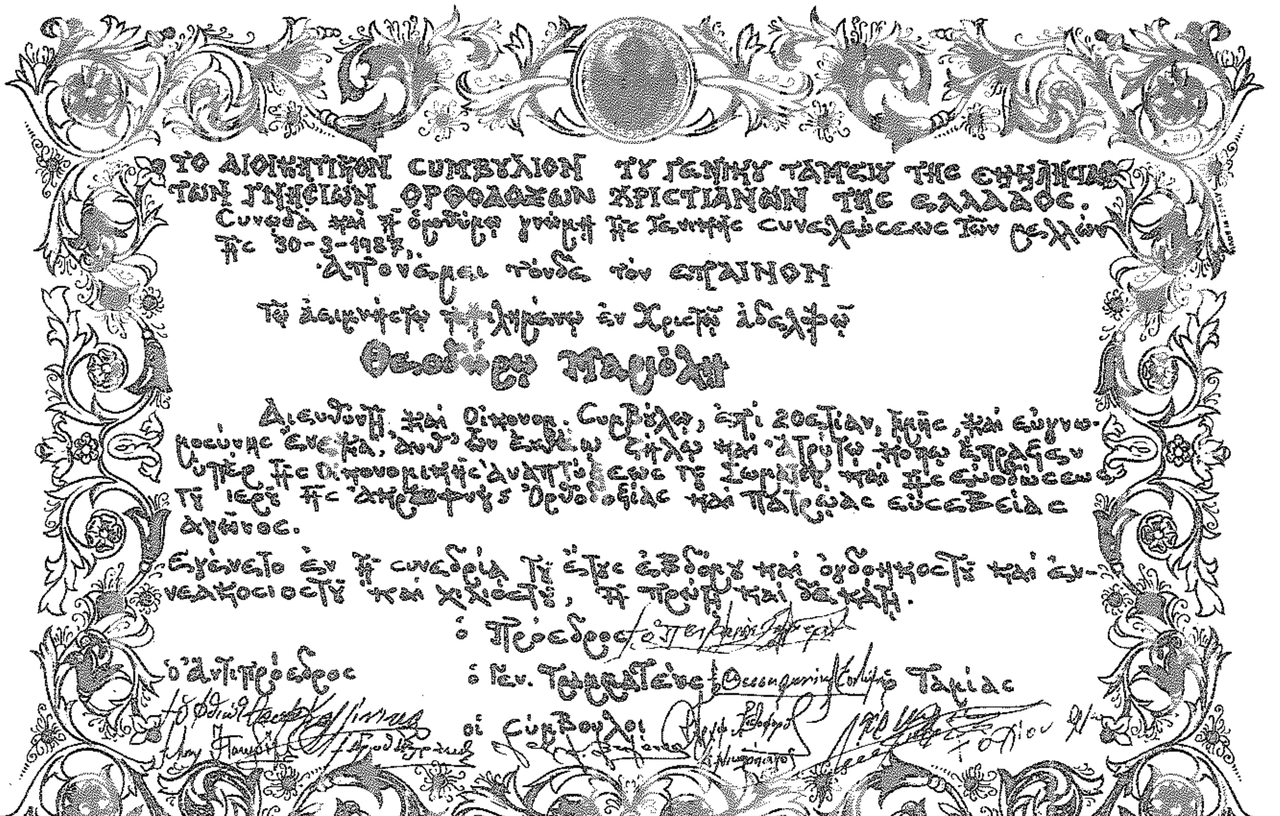
ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Συνῳδὰ καὶ τῇ ὁμοθύμῳ γνώμῃ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς 30-3-1987,

Ἀπονέμει τοῦδε τὸν ΕΠΑΙΝΟΝ

τῷ ἀειμνήστῳ [illegible] ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ

Θεοδώρῳ Μαριόλῃ

Διευθυντῇ καὶ Οἰκονομ. Συμβούλῳ, ἐπὶ 20ετίαν, τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης ἕνεκα, ἀνθ' ὧν ἐν [illegible] ζήλῳ καὶ ἀτρύτῳ πόνῳ ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τοῦ Σωματείου καὶ τῆς [illegible] τοῦ ἱεροῦ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὀρθοδοξίας καὶ Πατρῴας εὐσεβείας ἀγῶνος.

Ἐγένετο ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ ἔτους ἑβδόμου καὶ ὀγδοηκοστοῦ καὶ ἐννεακοσιοστοῦ καὶ χιλιοστοῦ, τῇ πρώτῃ καὶ δεκάτῃ.

ὁ Πρόεδρος

ὁ Ἀντιπρόεδρος ὁ Γεν. Γραμματεὺς ὁ Ταμίας

οἱ Σύμβουλοι

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἀνεγνωρισμένον Σωματεῖον
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΤΗΛ. 628.280
ΑΘΗΝΑΙ

Ἀριθ. Πρωτ. 1105

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6/19 Μαρτίου 19 οο

Ἐπίτιμον Κυρίαν
Χαρίκλειαν Θεοδώρου Μαριόλη
Ἀριστοτέλους 157
Ἐνταῦθα

Προαγόμεθα Θεοπειθῶς ὅπως γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου Σωματείου, μετά γνώμην καί τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν του τῆς 30ῆς Μαρτίου 1907, ἀπένειμε εἰς τόν ἀείμνηστον πεφιλημένον σύζυγον ὑμῶν καί ἀδελφόν ἡμῶν Θεόδωρον, Διευθυντήν καί Οἰκον. Σύμβουλον ἐπί 20ετίαν τοῦ ἡμετέρου Σωματείου, [illegible] "τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης, ἕνεκα, ἀνθ' ὧν, ἐνθέῳ ζήλῳ καί ἀτρύτῳ κόπῳ, ἔπραξεν, ὑπέρ τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τοῦ Σωματείου καί τῆς εὐοδώσεως τοῦ ἱεροῦ τῆς ἀκραιφνοῦς Ὀρθοδοξίας καί Πατρώας Εὐσεβείας Ἀγῶνος".

Ἐπιτροπή ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας κου Ἀθανασίου, τοῦ πρωθιερέως Γεωργίου Σμυράκη καί Νικήτα Ἀναγνωστοπούλου, ἐπισκεπτομένη ὑμᾶς οἴκοι, θέλει ἐπιδώσει τό σχετικόν Δίπλωμα, μετ' ἀποσπασμάτων τῶν οἰκείων ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως.

Ὁ Κύριος τῆς Ζωῆς καί τοῦ Θανάτου ἀναπαύσῃ τήν μακαρίαν ψυχήν του παρ' Ἑαυτῷ ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμᾶς δέ καί τά εὐσεβῆ τέκνα του παραμυθήσῃ.

Μετά πολλῆς ἀγάπης καί εὐλογιῶν,
ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

Ὁ
Πρόεδρος

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1) ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΑΡ ΜΥΡΙΖΕΙ.................

('Εκκλησιαστική 'Υμνολογία)

Κατά τήν πανευφρόσυνον ἡμέραν τοῦ 'Αγίου Γεωργίου τοῦ μεγαλομάρτυρος ἡ 'Εκκλησία ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐγκωμίων ποῦ πλέκει διά τόν "Αγιον Γεώργιον τόν Τροπαιοφόρον ἔχει καταγράψει καὶ ἕνα Δοξαστικόν, ὡς ἀναφέρεται, ποῦ ἡ καρδία τῶν πιστῶν ἀνεωγμένη ἐν πνεύματι, πληροῦται χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Δέχεται αὐτήν τήν ψαλμωδίαν μέ ἰδιαιτέραν αἴσθησιν, διότι ἤδη εἰσερχόμεθα εἰς τήν "Ανοιξιν.

Πράγματι ἡ μορφή τοῦ εἰκοσαετοῦς 'Αγίου τοῦ προσενεγκόντος ὁλόκληρον τήν περιουσίαν του εἰς τούς πτωχούς, καὶ ὁμολογήσαντος 'Ιησοῦν Χριστόν Θεόν Παντοκράτορα καὶ Κύριον, μπροστά στόν κυνικόν καὶ αἱμοσταγῆ Διοκλητιανόν (4ος μ.Χ. αἰών), μαζὶ μέ τήν πάνσεπτον μνήμην του μᾶς χαρίζει καὶ τό ἄρωμα τῆς 'Ανοίξεως. "Ας ἀνοίξωμεν καὶ ἐμεῖς τάς καρδίας μας καὶ δεχθῶμεν τά Οὐράνια μυνήματα, διά νά τύχωμεν καὶ τῆς αἰωνίου ἐπουρανίου ἀνοίξεως.

2) 'Η Πρεσβεία μας εἰς τό Βατικανόν, Νόμος 1764/24-3-88.

Θά πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι ἡ Βουλή τῶν 'Ελλήνων ἐπέρασε κατόπιν συνοπτικῆς διαδικασίας τόν Νόμον αὐτόν, ὁμοφωνούντων ὅλων τῶν παρατάξεων, διά νά ἱδρύσωμεν Πρεσβείαν εἰς τό Βατικανόν, ὅπερ σημαίνει «οὐκ ὀλίγες ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων» ἀπό τήν πλάτην τῶν 'Ελλήνων.

Μά ἐκτός τῆς χρηματικῆς συνεισφορᾶς μας, ποῖον θά εἶναι καὶ τό πρεσβευτικόν ἔργον τοῦ "Ελληνος Πρέσβεως εἰς αὐτόν τόν χῶρον; Διατί ξεχνοῦμεν ὅτι διά μέσου τῶν αἰώνων, ποτέ τό Βατικανόν δέν ἔδωσε χεῖρα βοηθείας εἰς ἡμᾶς τούς "Ελληνας; Πάντοτε ἀπαθῶς δρᾶ εἰς βάρος μας. 'Η Βυζαντινή 'Ιστορία εἶναι πλήρης ἀπό τήν ἀναλγησίαν τῶν αἱρετικῶν Παπῶν ἡ δέ πρόσφατος τοιαύτη εἶναι ἐξοργιστική. 'Η Μικρασιατική Καταστροφή, ἡ σφαγή τῶν 'Ελλήνων ἐν Σμύρνη, ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μουσολίνι ἐν 'Αλβανία, εἶναι ὅλα εὔλογα σημάδια διά τήν ἀδιαφορίαν καὶ κακότητα τοῦ Βατικανοῦ, ἡ δέ ἡ ἐν Κύπρῳ εἰσβολή τοῦ 'Αττίλα εἶναι νωπή ἐνώπιόν μας.... Τί τό θέλομεν νά τό καλοπιάσωμεν τό Βατικανόν, ἐφ' ὅσον ποτέ μά ποτέ δέν μᾶς βοήθησε εἰς τάς 'Εθνικάς μας περιπετείας; 'Η Οὐνία ἥν ὑποθάλπτει, καὶ ἡ ψευδοεκκλησία τῶν Σκοπίων δέν εἶναι σαφεῖς ἐγκληματικές πράξεις κατά τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας;

3) Μή πώλησις τῶν 'Εκκλησιαστικῶν Κτημάτων.

'Ανεγνώσαμεν μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸ ἄρθρον τοῦ νομικοῦ κου Α. Σ. Λαμπροπούλου ἐν τῷ 'Εκκλησιαστικῷ Τύπῳ ἀναλύων τόν δωδέκατον κανόνα τῆς 'Εβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τό 787 μ.Χ. διά τό:

> *«Μή πωλεῖσθαι ἐκκλησιαστικὰ κτήματα» καθιστᾶ ἄκυρον τὴν «ἔκδοσιν» (δηλ. ἐκποίησιν) εἰς «αρχοντικὴν χεῖρα ἢ ἑτέρῳ προσώπῳ», παρὰ μόνον εἰς τοὺς πένητας κληρικοὺς ἢ γεωργούς. Μόνον εἰς τοὺς πένητας κληρικοὺς ἢ γεωργοὺς ἐπιτρέπεται ἡ παραχώρησις ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων» κλπ.*

Διατί λοιπόν τό Δημόσιον τολμᾶ νά βάλη βέβηλον χεῖρα ἐφ' ὅσον αὐτόφορα καταργεῖται οὗτος ὁ δωδέκατος κανὼν! Γιατί δὲν ἐπιμένει ἡ κρατοῦσα 'Εκκλησία καὶ νά *«ἐμμείνη»* εἰς τὴν διατήρησιν αὐτοῦ τοῦ οὐσιαστικοῦ Κανόνος, ὁ ὁποῖος ὡς καταφαίνεται εἶναι ρόπαλον κατὰ τῆς ἀτάκτου κεφαλῆς τῆς Πολιτείας;

4) 'Ο 'Ιάκωβος Παπαδόπουλος εἰς τήν 'Αμερικήν.

'Ανεγνώσαμεν εἰς τόν 'Ορθόδοξον Τύπον τὴν πυρίπνοον συνέντευξιν ποῦ εἶχε ὁ γνωστός Θεολόγος κος Α. Σακαρέλος μετά τοῦ κου 'Ιακώβου ἐν 'Αμερικῇ καὶ μετά καυτά ἐρωτήματα ποῦ ἔθεσε εἰς αὐτόν.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ προκαθημένου τῆς 'Αμερικῆς ἦσαν, ναὶ μὲν πνευματώδεις καὶ εὐέλικτοι, ἀλλὰ ἦσαν λόγια «κενά» χωρὶς δύναμιν Χριστοῦ. Στριμώχτηκε ὁ ἐν λόγῳ 'Αρχιερεύς ἀπό τά ἐπιστημονικῶς τεκμηριωμένα δογματικὰ καὶ νομικὰ ἐρωτήματα καί, ἤρχισε νὰ κολακεύῃ τὸν θεολόγον, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλομεν νά δοῦμε, ποῖον ἀποτέλεσμα θά εἶχεν, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς ἐδῶ ἐν 'Ελλάδι τοῦ προσφέρομεν ἀριστεῖα τιμῆς διά τάς προσφερομένας του ὑπηρεσίας; Νὰ ἡ οὐτοπία, ἐμεῖς οἱ ΓΟΧ τὸν ἐλεηνολογοῦμε διά τὴν Οἰκουμενιστικήν του πορείαν καὶ ἐδῶ ἐν 'Ελλάδι τὸν ἐπαινοῦν, δημοσίως.

Εἰς τὸν παλαίμαχον Γέροντα καὶ 'Αρχιμανδρίτην π. 'Ιάκωβον Παπαδέλην ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνομαστηρίων του εὐχόμεθα ὑγείαν κατ' ἄμφω. 'Ο πατὴρ 'Ιάκωβος εἶναι μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς 'Εκκλησίας ΓΟΧ 'Ελλάδος.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

῾Ιερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος.

Πανήγυρις ῾Οσίου Λαυρεντίου Κτήτορος Μονῆς Φανερωμένης ἐν Σαλαμῖνι.

Τὴν 10ην Μαΐου ἑορτὴν τοῦ ῾Οσίου πατρὸς ἡμῶν Λαυρεντίου Κτήτορος τῆς ῾Αγίας Μονῆς ἐν Σαλαμίνη (ὁ ὁποῖος ἀνασκάψας εὗρεν τὴν σεπτὴν εἰκόνα τῆς Κυρίας Θεοτόκου) ἑώρτασεν πανηγυρικῶς τὸ μικρὸν παρεκκλήσιον τῆς Μονῆς ῾Αγίας Αἰκατερίνης ἐν Σαλαμῖνι.

Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ.κ. Γεροντίου ἐλειτούργησεν ὁ ῾Ιερὸς Ναὸς μὲ τοὺς ἱερομονάχους πατέρας Πολύκαρπον Μπεγνῆν καὶ Γερόντιον Λουδάρον, μὲ πρωτοψάλτην τὸν θερμὸν χριστιανὸν καὶ φίλον κον ᾿Ιωάννην Περδικούρην καὶ τὸν ἁγιορείτην μοναχὸν π. Παντελεήμονα, ἐν μέσῳ σεβαστοῦ ἐκκλησιάσματος. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁ Σεβασμιώτατος ἐξεχώρησεν τὸν λόγον εἰς τὸν κον Χ. Χαλβατζῆν, ὅστις ἐξῆρε τὰ τοῦ ῾Οσίου Λαυρεντίου, ὅτι χάρις εἰς τὸ ἁγνόν, τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀνεπιτήδευτον τοῦ ῾Οσίου, ἡ Κυρία Θεοτόκος, τοῦ ἔδωσεν ἐντολὴν ἀνευρέσεως τῆς σεβασμίας εἰκόνος της καὶ ἀνοικοδομήσεως τῆς σεβασμίας Μονῆς τῆς Φανερωμένης κατὰ τὸν 16ον - 17ον μ. Χ. αἰῶνα. Πληροφοριακῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ ῞Οσιος Λαυρέντιος ἐκάρη μοναχός, καθὼς καὶ ἡ γυνή του καὶ ὁ υἱός του ἠξιώθησαν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος.

῾Η ἀδελφὴ μοναχὴ Χριστονύμφη, ἡ προϊσταμένη τοῦ Ναοῦ τοῦ ῾Αγίου Σπυρίδωνος Σαλαμῖνος, ὅπως πάντοτε, προσέφερεν τὰς χρηστὰς ὑπηρεσίας, τόσον ἐν τῇ ᾿Εκκλησίᾳ ὅσον καὶ ἐν τῇ παρατεθείσῃ ἀδελφικῇ τραπέζῃ, εἰς ἣν παρεκάθησεν ὁ ἅγιος ἱεράρχης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος καὶ ὅλον σχεδὸν τὸ ᾿Εκκλησίασμα. Νομίζομεν ὅτι θὰ ἦτο σωστὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ Πελαγία (ὁμαίμων τοῦ π. Π. Μπεγνῆ) ἦτο ἐπικεφαλῆς τῆς ἁγίας διακονίας. ῞Ολοι οἱ χῶροι περὶ τὴν Μονὴν καθαροὶ καὶ ἀπαστράπτοντες.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πανήγυρις ῾Ιερᾶς Μονῆς ῾Αγίου Μάρκου Κορωπὶ ᾿Αττικῆς.

Μετ᾿ ἰδιαιτέρας λαμπρότητος ἐπανηγύρισεν ἡ ῾Ιερὰ Μονὴ τοῦ ᾿Αποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ ῾Αγίου Μάρκου τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος. ῾Ο ποιμενάρχης πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν ἱερομόναχον Χρυσόστομον Μαυρομμάτην ἐλειτούργησεν, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. ῾Ο ῞Αγιος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κος Στέφανος ἐξεχώρησεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἱερουργὸν π. Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος ἔπλεξεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. Λειτουργίας, ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἁγίας Εἰκόνος περὶ τὴν ῾Ιερὰν Μονὴν ἐν μέσῳ τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος.

Πούλμαν ἐξ ᾿Αθηνῶν Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν πανήγυριν, καὶ ηὐχήθησαν εἰς τὸν ἅγιον Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν ὅπως ἐν ὑγείᾳ διατελεῖ τὰ τῆς ῾Εορτῆς μεθ᾿ ὅλης τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητός του.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τετραώρου λειτουργίας μὲ ἄψογον μοναστηριακὴν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν, ἐστρώθη τράπεζα ἀγάπης εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν ἐκτὸς τῶν ἱερουργῶν, σχεδὸν ὅλον τὸ ᾿Εκκλησίασμα καὶ ὁ ῞Αγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κος Γερόντιος ὅστις ηὐλόγησεν ταύτην. Λόγῳ χώρου ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν τοὺς συνδαιτημένας παρὰ μόνον νὰ ἐπισημάνωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀρχιμ. π. Χρυσοστόμου Βάρκα, ἐκλεκτοῦ συνεργάτου τοῦ περιοδικοῦ μας.

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιον Σμυράκην ἐφημέριον τῆς ῾Ιερᾶς Μονῆς ῾Αγίας Μαρίνης, Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς, εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ καὶ εὐδαίμονα ἐν Κυρίῳ. Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ πατὴρ Γεώργιος ὑπηρετεῖ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ πλέον τῶν 25 ἐτῶν καὶ εἶναι ἀκμαῖον μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς ᾿Εκκλησίας ΓΟΧ ῾Ελλάδος.

'Εκοιμήθη ἐν Κυρίῳ

Δημοσιεύομεν τὴν φωτογραφία τοῦ ἐκλειπόντος ἀειμνήστου τέκνου τῆς 'Εκκλησίας μας 'Ηλία Βούγια, ὁ ὁποῖος ἀπεδήμησεν ἐν Κυρίῳ τὴν ἡμέραν τῆς 'Αναστάσεως τοῦ, φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου 20ην Μαρτίου 1988 ἐν πληρότητι χρόνων ζωῆς. 'Η Μητρόπολις Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ στερεῖται ἑνός τέκνου ὁ ὁποῖος προσέφερεν τόσα πολλά ὄχι μόνο ἐν Λαμία ἀλλά καὶ πανελληνίως.

'Ο σεπτός 'Ιεράρχης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κος Καλλίνικος περίδακρυς ἔπλεξεν τό ἐγκώμιον τοῦ μεταστάντος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὄχι μόνον σύζυγος καλός καὶ γονεύς ἄριστος, ἀλλά καὶ εἷς συνειδητός χριστιανός, ποῦ ἐκόσμει τό πλήρωμα τῆς 'Εκκλησίας τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος Λαμίας καὶ ὁ ὁποῖος πλέον τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν ὑπῆρξε συνεργάτης καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τά χριστιανικά του καθήκοντα. 'Επὶ πολλά ἔτη ὑπῆρξεν Πρόεδρος τιμῶν τό ἀξίωμά του μέ τὴν βαθείαν του συναίσθησιν ὅ,τι ἔκαμεν τό ἐποίει, ὅτι ὁ Κύριος παρίστατο καὶ τό ηὐλόγει. 'Εκηδεύθη ἀπό τόν Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος, καὶ ὅπως εἶπε ὁ "Αγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ, εἴθε ὁ "Αγιος Σπυρίδων νά σταθῆ μεσίτης ἐνώπιον τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ διά νά τοῦ χαρίση στέφανον τῶν καμάτων του. 'Η Φωνή τῆς 'Ορθοδοξίας ἐκφράζει τὴν βαθείαν λύπην της καὶ διαβιβάζει τά εἰλικρινῆ συλλυπητήριά της εἰς τούς οἰκείους του.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΠΙΛΕΚΤΟΥ ΜΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μετέστη εἰς Κύριον ὁ σεβάσμιος ἐκ Λαμίας, ἐν Χριστῷ ἀδελφός ἡμῶν 'Ηλίας Βούγιας, ὁ ὁποῖος διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν ἐπίλεκτον μέλος τοῦ Εὐαγοῦς Σωματείου τῆς 'Αγίας ἡμῶν 'Εκκλησίας, μὴ ἀπουσιάσας ποτέ, καίτοι μακρὰν εὑρισκόμενος, ἀπὸ τὰς γενικὰς Συνελεύσεις τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Οὗτος προσέφερεν, ἐπίσης, ἐπὶ μακρόν, μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ προθυμίας τὰς ὑπηρεσίας του ὡς 'Επίτροπος τοῦ ἐν Λαμίᾳ 'Ιεροῦ Ναοῦ τοῦ «'Αγίου Σπυρίδωνος», συντελέσας μεγάλως, μετὰ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του, εἰς τὸν εὐπρεπισμὸν αὐτοῦ.

'Ο 'Αντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, ἀνακοινώσας ἐν βαθείᾳ συγκινήσει τὸν θάνατον τούτου εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ἐξῆρε τὰς χριστιανικὰς ἀρετάς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἦτο κεκοσμημένος ὁ ἐκλιπὼν καὶ τὰς πολλαπλὰς ὑπηρεσίας τούτου εἰς τὸν 'Ιερὸν Ναὸν τοῦ «'Αγίου Σπυρίδωνος» καὶ ἐν γένει εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀκραιφνοῦς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ πατροπαραδότου 'Εορτολογίου ταύτης.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπηύθυνε συλλυπητήριον Γράμμα εἰς τὴν σύζυγόν του κυρίαν Εἰρήνην Βούγια, τὸ ὁποῖον καὶ καταχωροῦμεν κατωτέρω, ἐκφραζοντες καὶ τὰ ἰδικά μας θερμότατα συλλυπητήρια εὐχόμενοι ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν μακαρίαν ψυχήν του ἐν τῷ Παραδείσῳ, τὴν δὲ σύζυγόν του, τὰ εὐσεβῆ τέκνα του καὶ λοιποὺς συγγενεῖς του καὶ καλοὺς συνεργάτας ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν ἀγῶνι παραμυθήσῃ.

Αἰωνία καὶ αἰνετὴ ἡ μνήμη του.

Εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν:

«'Ορθόδοξος Τύπος» Φύλλον 790/20.5.88

ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΠΛΗΜ/ΚΕΙΟΝ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

ΝΟΜΙΜΩΣ ΔΕΝ ΕΠΕΤΡΕΨΕ ΝΑ ΓΙΝΗ Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΑΠΟ ΑΠΙΣΤΟΝ ΝΟΜΟΝ

ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΟΙ ΕΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΟΙ ΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ «ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΑΜΟΝ»

Νίκη τῆς 'Εκκλησίας ἐχαρακτηρίσθη ἡ ἀθωωτική ἀπόφασις τοῦ Τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου Χαλκίδος διά τόν ἀρχιμανδρίτην π. Νεκτάριον Τσούβαλην, ὁ ὁποῖος δέν ἐδέχθη ὡς ἀνάδοχον εἰς βάπτισιν ἄτομον, πού εἶχε τελέσει προηγουμένως πολιτικόν γάμον. Κατόπιν αὐτοῦ ὑπάρχει πλέον «νομικόν προηγούμενον», ὥστε οἱ Κληρικοὶ νά μή ἀπειλοῦνται μέ δίκας, ὅταν ἀρνοῦνται τόν διασυρμόν τῶν Μυστηρίων τῆς 'Εκκλησίας (Γάμος - Βάπτισις).

Σχετικῶς μέ τήν ὑπόθεσιν αὐτήν, πού ἔγινε δεκτή ἀπό τό πιστόν ἀκροατήριον μέ χειροκροτήματα, ἡ ἐφημερίς τῆς Χαλκίδος «Πανευβοϊκόν Βῆμα» (6-5-1988) ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«'Αθῶος ἐξ ὑποκειμένου καὶ ἐξ ἀντικειμένου, μή ὑπάρχοντος δόλου, κρίθηκε παμψηφεὶ ἀπὸ τὸ Τριμελές Πλημμελειοδικεῖον Χαλκίδος, ὁ παν. ἀρχιμ. π. Νεκτάριος Τσούβαλης, προϊστάμενος τοῦ ἱ. ν. Εὐαγγελιστρίας Κανήθου.

'Ο πατ. Νεκτάριος εἶχε μηνυθεῖ ἀπό τόν Χαλκιδέο 'Αντ. Φωτίου –πού εἶχε παντρευτεῖ μέ πολιτικό γάμο – ἐπειδή δέν τόν δέχθηκε σάν ἀνάδοχο – ἐξ αἰτίας τοῦ λόγου αὐτοῦ– στήν βάπτιση τῆς κόρης του κ. Βλ. Ταυλαρίδη.

Τήν δίκη, πού ἔγινε στὶς 2 Μαΐου καὶ κράτησε 3 ὧρες, παρακολούθησε πολύς κόσμος, ἀξίζει δέ νά σημειωθεῖ ὅτι εἶναι ἡ πρώτη φορά πού παρόμοια ὑπόθεση φτάνει στό ἀκροατήριο, ἀπό τήν καθιέρωση τοῦ πολιτικοῦ γάμου στή Χώρα μας, ἡ δέ ἀθωωτική ἀπόφαση θά ἀποτελέση δεδικασμένο, ὥστε τοῦ λοιποῦ νά μήν διασύρεται ὁ κλῆρος τῆς 'Ελλάδος στά δικαστήρια.

Συνήγοροι ὑπερασπίσεως τοῦ πατρός Νεκταρίου ἦταν ὁ Νικ. Κορφιάτης, καθηγητής τῆς Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν καὶ ὁ κ. Μιλτ. 'Ελληνικός».

Καὶ ἄλλαι σκέψεις

'Η 'Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης, μέ πρωτοβουλίαν τοῦ ποιμενάρχου της, κ.κ. Εὐθυμίου, ἀνεκήρυξε τό ἔτος 1988, ὡς ἔτος συμπαραστάσεως στούς φυλακισμένους.

Σέ ὅλους τούς ἱερούς ναούς τῆς Μητροπόλεως, διεξάγεται «ἔρανος ἀγάπης» ὑπέρ τῶν ἀναξιοπαθούντων ἀδελφῶν μας.

Τό συνολικόν ποσόν ἕως τήν ἡμέραν τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἔφθασε τάς 220.000 δρχ. μέ τό ὁποῖον, σύμφωνα μέ πληροφορίες μας, ἀπεφυλακίσθηκαν 8 ἀδελφοί μας.

Τό ὄντως θεάρεστο αὐτό ἔργον, ἐλπίζομεν νά εὕρῃ μιμητάς.

ΝΕΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ

'Ανακοινώθηκε καὶ ἐπίσημα, ἡ πρόσκλησις τοῦ Πάπα 'Ιωάννη - Παύλου στήν Πάτμο, διά νά παραστῇ στίς ἐκδηλώσεις πού θά πραγματοποιηθοῦν ἐκεῖ τόν Σεπτέμβριον. 'Αφορμή γιά αὐτές τὶς ἐκδηλώσεις, γιά τόν ἀναίσχυντο στήν οὐσία ἐναγκαλισμό 'Ορθοδόξων καὶ κακοδόξων, δίδει ὁ ἑορτασμός γιά τήν συμπλήρωσιν 900 χρόνων ἀπό τήν ἵδρυσιν τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς τῆς 'Αποκαλύψεως. Στό 'Ιερό Νησὶ τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου θά συμπροσευχηθοῦν διά μίαν εἰσέτι φοράν ὁ ἐκπρόσωπος τῆς 'Ορθοδόξου 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας ὁ «Οἰκουμενικός Πατριάρχης» καὶ ὁ 'Αρχηγός τῆς ΑΙΡΕΣΕΩΣ ἐν τῷ Βατικανῷ, ὁ ἐπίγειος μονάρχης καὶ μέγας θησαυροφύλαξ!

Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί!!!

ΕΛΛΗΝ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Δέν ἔχει παρέλθει ἀρκετός καιρός, ἀφ' ὅτου, εἰς τήν 'Ελληνικήν Βουλήν, ὁ Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. 'Αγοράστης, καταφέρθη ἐναντίον της Θείας Κοινωνίας.

'Εζήτει δέ νά ἀπηγορευθῇ ἡ μετάληψις τῶν πιστῶν, ἐκ τῆς ἱερᾶς λαβίδος, καὶ νά ἀντικατασταθῇ αὐτή, μέ κουταλάκι μιᾶς χρήσεως.

Δέν ἀξίζει τόν κόπον, νά χαρακτηρίσωμε τόσο τήν ἐπερώτησιν τοῦ Έλληνος Βουλευτοῦ, ὅσο καὶ τόν ἴδιον τόν κ. 'Αγοράστην.

Θά ἀρκεσθοῦμε μόνον νά σημειώσωμε, ὅτι ἐκτός τῶν ἑκατοντάδων τηλεγραφημάτων διαμαρτυρίας που συνεκλόνισαν ὁλόκληρον τόν Θρησκευτικόν ἀλλά καὶ τόν πολιτικόν τύπον, καταπέλτης ὑπῆρξε διά τούς «ἄφρονας καὶ ἀσεβεῖς» καὶ ἡ ἐπίσημος θέσις τοῦ Π.Ι.Σ. (Πανελληνίου 'Ιατρικοῦ Συλλόγου) καθὼς καὶ τοῦ Ι.Σ.Α ('Ιατρικοῦ Συλλόγου 'Αθηνῶν).

'Η 'Ιατρική στήν ὁποῖαν ἀνεφέρθη ὁ κ. 'Αγοράστης διεχωρίζει σαφῶς τήν ἐπιστήμην ἐκ τῆς θρησκείας καὶ ὁμολογεὶ ὅτι οὐδεμία γνῶσις δύναται νά ἐκφέρη, διότι η Θεία Μετάληψις ἐξέρχεται τοῦ ὑπαρκτοῦ, ἀνθρωπίνου κόσμου, στό ἄϋλον καὶ ὑπερουράνιον Θεϊκόν στοιχεῖον, Χαλεποὶ καιροί!.... ...

Α.

ΠΙΣΤΙΣ ΕΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

(Συνέχεια προηγουμένου)

Πέραν τούτων ἀφοῦ πέσουν κατά τόν τρόπον αὐτόν τά βρόχινα ὕδατα ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐξ αὐτῶν ἄλλα σχηματίζουν ποτάμια καὶ κινοῦνται πρός τάς θάλασσας ἢ τάς λίμνας ἢ τά φαράγγια καὶ παντοῦ πέρνοντας κατά τόν νόμον τῶν συγκοινωνούντων δοχείων τόν κατήφορον, ἕως ὅτου εὕρουν κατά τήν αὔτην κατηφορικήν των διαδρομήν ἢ ρωγμές σέ βραχώδη στρώματα Γῆς ἢ ἀμμουδερά χώματα ἀπό ὅπου διεισδύουν καὶ νά κατευθυνθοῦν ἐξ αὐτῶν εἰς βαθύτερα μέρη τοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς μέχρις ὅτου εὕρουν ἀργιλώδη ἢ ἄλλα πυκνά καὶ ἀδιαπέραστα γήϊνα στρώματα εἰς βάθος, συνήθως 100/200/300 μέτρων ἢ καὶ μεγαλύτερον, ὅπου σταματοῦν μέσα εἰς τάς ἀπεράντους ὑπογείους δεξαμενάς, πού προέβλεψεν νά δημιουργήση κατά τόν τρόπον αὐτόν ὁ Πάνσοφος Δημιουργός γιά νά ἀποθηκεύονται εἰς αὐτά τά νερά, καὶ νά τά ἀντλήση διά τῶν γεωτρύσεων ὁ ἠγαπημένος Του ἄνθρωπος πρός ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν του. Ἂν φαντασθῶμεν ἀπό τήν ἀντίθετον πλευράν, ἐάν δέν ὑπῆρχαν αὐτά τά ἀργιλλώδη καὶ ἀδιαπέραστα γήϊνα στρώματα κάτω ἀπό τά ἀπέραντα ὑπόγεια κοιλώματα εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς διά νά στέκουν καὶ νά ἀποθηκεύονται τά νερά τῶν βροχῶν καὶ εὕρισκαν εἰς τήν κατωφέρειαν συνεχῶς ἀμμουδερά στρώματα τότε τά νερά θά κατήρχοντο βαθύτερον στήν Γῆν γιά νά χαθοῦν ἴσως συναντώντας τήν θερμήν μάζαν τῆς Γῆς εἰς τά ἐνδότερά της καὶ ὁ ἄνθρωπος θά ἐστερεῖτο τό πολυτιμώτερο διά τήν διαβίωσίν του ἀγαθόν, τό νερό.

Δικαίως λοιπὸν ἀπὸ τὴν κατὰ τὸν ἀκριβῆ καὶ ἄνευ οὐδεμίας ἀμφιβολίας τρόπον ἀπόδειξιν τῆς ἀνωτέρω πραγματικότητος, τῆς διαρρυθμίσεως καὶ λειτουργείας τῶν ὄντων ἀποδεικνύεται ὄχι μόνον ἡ ὕπαρξις τοῦ Δημιουργοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ Δημιουργός μας εἶναι 1) Πάνσοφος, 2) Παντοδύναμος, 3) Ἀκατάληπτος εἰς τὰ πτωχὰ ἀνθρώπινα μυαλὰ μας, 4) Ἀπερίγραπτος, 5) Πανάγαθος, 6) Ὅτι προνοεῖ συνεχῶς διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Σύμπαντος.

Σὲ μεταγενέστερά μας ἄρθρα θὰ ἀναπτύξωμεν ἔτι περισσότερον τὴν Σοφίαν καὶ Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ πλέον ἠγαπημένον πλάσμα Του τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὰ μεγαλεῖα του Θεοῦ μας.

Εἶναι ὄντως ἄφρων ὅποιος δὲν πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν ἔχοντας ὑπ᾽ ὄψιν τὰ ἀνωτέρω ἀποδεικνυόμενα μετ᾽ ἀπολύτου ἀκριβείας στοιχεῖα. Εἶναι παράλογος, εἶναι ἀσθενὴς πνευματικῶς.

Ὅπως ἀκριβῶς βλέποντας ἕνα πίνακα ζωγραφικῆς ἢ ἕνα πλοῖον ἢ ἕνα διαστημόπλοιον, ἐνῶ δὲν βλέπομεν τὸν κατασκευαστήν του, ἀπὸ τὴν τέχνην ποὺ βλέπομεν εἰς τὸ ἔργον του διαπιστώνομεν τὴν ἱκανότητά του ἔτσι καὶ ἀπὸ τὴν σοφία τῆς δημιουργίας τοῦ Δημιουργοῦ.

Οὐδεὶς λογικὸς καὶ καλοπροαίρετος ἄνθρωπος μπορεῖ να᾽ πιστεύση, ὅτι ὅλα αὐτὰ φτιαγμένα μὲ τόσην Σοφίαν, ἀκρίβειαν καὶ ἁρμονίαν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔγιναν τυχαίως μόνα των, ὅπως θέλουν νὰ ἰσχυρισθοῦν ὁρισμένοι πραγματικῶς ἀνόητοι καὶ ἄφρονες, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀφήνουν ἔτσι νὰ ἐννοήσωμεν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς των πτωχείας. Ἂς παρακαλέσωμεν θερμῶς τὸν Κύριον νὰ τοὺς διανοίξη τοὺς πνευματικούς των ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ νοιώσουν αὐτὴν τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Δημιουργοῦ μας.

Ἀπὸ τῆς δικῆς μας πλευρᾶς μποροῦμεν νὰ αὐξήσωμεν τὴν πρὸς Τὸν Θεὸν Πίστιν μας, Τὸν Ὁποῖον πρέπει νὰ τιμῶμεν, καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦμεν, νὰ Τὸν δοξάζωμεν ὄχι διότι Ἐκεῖνος ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὶς εὐχαριστίες μας, διότι εἰς τὸν Οὐρανὸν τὸν προσκυνοῦν καὶ δοξολογοῦν ἀκαταπαύστως τά Οὐράνια Ἀγγελικά Τάγματα. Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ὅλη ἡ Θριαμβεύουσα ἐκκλησία, ἀλλά διά νά μᾶς δώση ἐκτός ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά καὶ τά ἀνεκτίμητα πνευματικά Του ἀγαθὰ γιὰ νὰ ζοῦμεν πραγματικὰ εὐτυχισμένοι καὶ εἰς τὴν ἐπίγειον αὐτὴν ζωὴν καὶ νὰ μᾶς χαρίση δωρεὰν τὴν Οὐράνιον Αἰωνίαν Μακαριότητα εἰς τὸν Παράδεισον, ποὺ ὁλοψύχως εὔχομαι νὰ δώση ὁ Μεγαλόκαρδος Οὐράνιος Πατέρας μας εἰς ὅλους μας. Ἀμὴν Γένοιτο.

Διονύσιος, Μοναχός